

ილორი

E-mail: roland.jalagania@mail.ru
E-mail: r.jalagania@mail.ru

№427 (486) 10-24 აპრილი 2018 წ. სხვადასხვა მოძრაობა „სამეგრელოს“ ორბანო შანი 50 თეთრი

სირსხვილი ის კი არ არის, რომ მებრუნად ლაპარაკობან, არამედ ისაა, რომ დანარჩენმა ქართველებმა არ ვიხით მებრული ენა – ააქი შანიკა

სერბი საჯანია:
არა, ეს ^{88.2}
ქართული
მნერლობა
არ არის!..

გივი ყურელი:
კინოსოფელი
ბრონეულა – XXI
საუკუნის სოფელი ^{88.3}

ავთანდილ ხინისთავი:
იბედი ნუ
მოგიშალოთ
ღმერთმა!.. ^{88.7}

სრულიად ^{88.7}
საქართველოს
ვულოცავთ
საქართველოს
პირველი
კანონიერი
პრეზიდენტის
ზვიად
გამსახურდინას
დაბადების დღეს!

88.5 **ჰამლეტ**
ჭიკაშვილი:
ე.ნ. პატრიოტების
გასაგონად

ლუარა სორდია: ^{88.6}
მერაბ კოსტავას
პოეზია

88.9 **გივი**
სომეხიშვილი:
თავდადებული
ღიმიტრი მეორის
მოლოდინეი

მურმან სანგულია:
88.10 **ქება-დიდება**
სიმათლისათვის
მებრძოლ ადამიანებს

ლავრენტი
ბერია –
საბჭოთა
კავშირის
ხილდანამებული
გმირი ^{88.4}

კუკური ფიფია:
რა ძალა აქვს
ღვთის სიტყვას
და რას მოგვცემს
მისი შეცნობა? ^{88.8}

არა, ეს ქართული მწერლობა არ არის!

(გაგრძელება წინა ნომრიდან)

ის კი არაა, აგერ თბილისში, მერაბ კოსტავას გამზირზე (№14) იბეჭდება გაზეთი „Абхазский меридиан“, რომლის მორიგ ნომერში (2017 წლის ოქტომბერი) გურამი ჩვეულებრივად ამტკიცებს, რომ აფხაზეთის აგრესორ-სეპარატისტთა საქმიანობა ისეთივე დევიფელომობაა, როგორც „ცხრა ძმა ხერხეულიძის თავგანწირვა“. კითხვობ მის სტრიქონებს და რწმუნებები შენს წინ ერთბაშად ღვეან ბერძენიშვილის, პაატა ზაქარეიშვილის, თინა ხიდაშელის, ემზარ ჯგერევიას და ა.შ. გოლიათ ქართველთაშვილებს, იგი სხვადასხვა შემონაკადებით გაწყალ-უხვებული განიადვრება, წაღვევით რომ ემუქრება დვთისმშობლის წილხვედრილობას.

აქ კიდევ და კიდევ შეგახსენოთ უნდა, რომ საქართველოში ყველაზე კონვერტირებადი ვალიუტა 30 ვერცხლია, ეს გურამ ოდიშარას მაგალითზე მკაფიოდ ჩანს. არა, მას იატაკქვეშეთში არავინ აძლევს ქრთამს, რა საჭიროა?!

იგი მის სხვადასხვა პრემიის, ჯილდოს, გრანტის, თანამდებობის სახით ებოძება იქედან, „სადაც ჯერ არს“ და ფეხქვეშ მიწა ქვეის კი არა, მამამისის ნაღვრულარ „ტაბურეტკასაით“ იკვარცხლებეებს და ირგებს ყოველივე ამას, რათა მორიგი „გულანწყუებით“ ამტკიცოს, რომ ჩრდილო-დასავლეთ საქართველო (აფხაზეთი) საქართველო არაა და თვითონაც „Моряк Сухумской морской литературы“ გახლავთ (ამაში იძლევიან ვარსილის მხოლოდ).

ამიტომ მისთვის აფხაზეთის შინაარსი ღიხნის (იხილოთ ამ მარადმშობლიურის აღადგენა ასომთავრულში), მოქვის (გაიხსენეთ მოქვის სახარება), ბედის (ბაგრატ მესამის საძვალე), ბესლეთის (ასომთავრულის გადმოძახილი) მარადქართულობა კი არაა (როგორც ეს ჯერ კიდევ 1639-40 წლებში დახვალთ თვით რუს მოზაურებს (მხვერვაებს) ფ. ელნინსა და პ. ზახარეევს), - არამედ დაკვეთილი დებულების გასიტყვება, აი ასე, აგრესორ-სეპარატისტთა გემოვნების მიხედვითაა ჩანადმული ცრუ დემოკრატიისა და ჰუმანიზმის სტრიქონები: «Я грузинский писатель, но я ещё и сухумский писатель. Если можно так сказать, «моряк сухумской морской литературы». Я горжусь этим.

Фазиль Искандер и его творчество для меня литературный Эверест. И каждый писатель в своём творчестве, на мой взгляд, должен стремиться как можно ближе подойти к этой вершине. В том числе и я».

დიახ, ბატონი გურამის სულიერ მოთხოვნილებად გადაქცეული არა გიორგი შარვაშიძის, არზაყან ემგვარის, ილია ჭავჭავაძის მოფლამხეველობა, არამედ აგრესორ-სეპარატისტ ფაზილ ისკანდერის მოძღვრება ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს „არაქართველობის“ შესახებ.

«Общекавказская культура – это мировое достояние. А культура Абхазии – её уникальная частица. Так что, в этом плане о ней можно говорить как о феномене международного значения. И она не нуждается в адвокатах. Мой скромные усилия по её популяризации просто внутренняя потребность, мой долг перед краем, перед городом, где я родился».

ცხადია, ზოგადკავკასიური მშვიდობა ვერასოდეს ვერ დამყარდება თუ კი ჩრდილო-დასავლეთ საქართველო (აფხაზეთი) არ აღსდგა თავის დედან შინაარსში, აქაურმა ქართველმა არ იაფხაზა და შემოსახლიკაცებულმა აფსუამ აფსუად არ ისახლიკაცა.

ამ შემთხვევაში ნუ დაგაბნევთ ისეთი საკენკი, როგორცაა „Общекавказская“... ზოგადკავკასიური კულტურის ნაწილად გურამ ოდიშარას აფხაზეთს, როგორც ქართლის ბუნებრივ (ღიხნი, ბიჭვინთა, მოქვი, ბედია, ქიაჩი, ილორი, დრანდა და სხვ) შინაარსს კი არ გულისხმობს, არამედ აქაც აგრესორ-სეპარატისტთა რიტორიკის გამსიტყვებლად იღვენს თავს. სამწუხაროდ, საზოგადოება არ იცნობიერებს ქართველი ერის უსაფრთხოების, ქმედუნარიანობისა და მარადიულოყფის არათუ დროს გადაწვენილ გრძელვადიან გეგმას, თვით

მოკლევადიან მოსაზღვრულობაში მოსალოდნელ გადამშენებლურ ჩასაფრებებსაც კი. მეტიც ერის მარადიულოყფის მოსაშლელად წინაპართა მიერ ნაგაკვეთილარ პრევენციულ სტრატეგიასაც კი სპობს.

მასხენდება ქვეყნის დეფინიციისკენ დაძრული ჩვენი სატახტო, როდესაც სასტუმრო „ივერიაში“ (და არა მხოლოდ აქ) ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოდან (აფხაზეთიდან) ეთნიკური წმენდისა და გენოციდის გზით გამოძეგებულ დეფინილთა მოზღვავებამ „შეაწუხა“ ზეპური (ელტური) საზოგადოება. ისინი ყოველ გზაჯვარედინზე გაიძახოდნენ, - „ივერია“ გაავერანესო დეფინილთა...“

დღეს სასტუმრო „ივერიას“ „რედისონ ბლუ“ ჰქვია, დავით აღმაშენებლის ქანდაკებაც აღგვილია აქედან, მეტიც სატახტოს მეორე გამზირი, დავით აღმაშენებლის სახელობისა, დღეს „მომქ“ ოსმალთა მილიონერების საუფლოა. როგორც ამბობენ, აქ, მათ საეჭვო დაწესებულებებში, ახალი პატრონები სიძვის ნელნელად ადგილობრივ რესურსს იყენებენ, საურთიერთო საშუალებადაც ამ მიდამოში კინადამ თურქულია (გაიხსენეთ, სატახტოს ელიტას ყურს სჭრიდა დეფინილების რბილი „ღ“), მარჯანიშვილის მოედანს სტამბოლის მოედნად, ახაჯარისებენ და ა.შ. სამწუხაროდ, ესევერცხვად დარჩენილმა საზოგადოებამ, რომელიც მიზანმიმართულად უპატიურდება, ამჯერად, პირში წყალი ჩაივება და თვალსაწიერი გაიბურუსა. კი ბატონო, მოავარი ხომ გაკეთდა, ეს მიდამო არც „ივერიად“ შინაარსდება, დავით აღმაშენებლის საბრძანისადაც ადარ ნიშანსეგებებს და რბილი „ღ“-ც აღარ იხმის აქ.

ასეთ შემთხვევაში საშველი მიზეზის სწორად დადგენაში არის ხოლმე. მიზეზს კი, ისევე და ისევე წმინდა ილია მართალი გვიხსენს: **„ზემოთ ვთქვი, რომ ერთიანი სახელი მიუღის ჩვენი ხალხობისა ხუთ, თუ ექვს ნაჭრად დაყვავით-მეთქი! გონებამ ჩვენმა ერთიანი, მიღიანი აზრი იმ სახელისა ვეღარ დაიტივა, ვერ ზიდა, აიღო და ის სახელი და მისი აზრი ხალხის მცირე ნაწილს დაარქვა. ამრიგად სიტყვას: ქართველს, რომელსაც საზოგადო მნიშვნელობა ჰქონდა, კერძობითი მნიშვნელობა მიეცა.“** („ზოგიერთი რაშ“).

მართლაც და, ქართველო, შე კი კაცო, შენ გაგიჟდი, უფრო სწორად, გარეგნდი?! რანაირად დაუშვი, მამაკლუნებულო, რომ ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოს (აფხაზეთის) ქართველთა სამხარეო სახელი აფხაზი დაარქვი აქ 1683 წლის შემდეგ სამტროდ ჩამოწოდი და შენი ვინაობა გაუპიროვნე მარბიელად მოსულს?! მეტი უვიცობა რაღაა, როცა (ისევე და ისევე გემიერებთ) ბედის, ღიხნის, მოქვის, ბესლეთის და ა.შ. ქართულად ამღალადებულს აფხაზად არ თვლი?! „მეფე აფხაზთა“ ნიშნავდა ამ მხარის ქართულად ანუ მშობლიურად გამშინარსებულთა მეფობას და არა იმას, თითქოს აქ არაქართველებზე ბატონობდა ბაგრატიონი (სხვათაშორის - თავანკარა კოლხი, ანუ რბილი „ღ“-ს წარმომთქმელთა კუთხიდან)!..

ქვეყნის დეფინიციისათვის აგრესიულ გლობალიზმს სორდება სრული უვიცობა. უვიცობაში მოსახლეობის ჩაძირვამ სტრატეგიული ინდუსტრიის სახე მიიღო. ჩვენთან დღეს ამას აკეთებენ დემოკრატიის, ადამიანის უფლების დაცვისა და პროგრესის, ე.წ. დასავლეთური განათლების სახელით.

კაცმა რომ თქვას, უცხოეთში მიღებული განათლება შეიძლება, შენი ქვეყნის საზიანოდაც გამოიყენო (შეადარეთ პავლე დიმიტრის ძე ციციანოვი, იგივე ციციშვილი) ან შენი სამშობლოს სასარგებლოდ გაასაგნო (მაგალითად წმინდა ილია მართალი).

ის, რასაც უცხოეთში „ქართული“ არასამთავრობოები თავიანთი ბარიკადული აზროვნებით თავს გვახვევენ ქართველთა ერთიანი ეროვნულ-სახალხო სულისკვეთების გასაცამტვერებლად (ისევე და ისევე ბერძენიშვილის, თ. ხიდაშელის, ნ. ლომჯარიას, ე. გიგაურის, ბ. მინდიაშვილის, გ. ოდიშარისა და მათ თანამოსაქმეთა მოღვაწეობაა ამის მაგალითი), იმასთან შედარებით

სეპარატისტული ავტონომიები (აფხაზეთის ასსრ, აჭარის ასსრ, სამხრეთ ოსეთის აო) ბავშვური სიცელქე იყო (ამას მე გეუბნებით, კაცი, რომელიც ყველა საშუალებით, მათ შორის ტყვიითაც რომ ვებრძოდი აგრესიულ სეპარატისმს და ყურმოკვრით კი არა, - დედანში ვიცრობ მას). აი, რა უნდა შევიგნოთ მანამ, სანამ ურემი გადაბრუნდება.

5. საგანგაშო წუთნაფიქრებისთვის: მიმდინარე 2017 წელს საქართველოში დაიბადა უფრო ნაკლები, ვიდრე გარდაიცვალა; სამეგრელოს მოსახლეობა შემცირდა 135 ათასით; კახეთის - 90 ათასით, მეტ-ნაკლებად ასევე სვანეთში, აჭარაში, ქართლში, იმერეთში და ა.შ. 2017 წელს ოთხასი ათასი ქართველი დედა უცხოეთში გახლდათ გადახვეწილი ოჯახის სარჩენად. აქედან ყველაზე თავზარდამცემი ისაა, რომ სამ მილიონამდე დასული ქართველებიდან, რომელთაგან მეთხევსე ნაკლებია ახალგაზრდა, ყოველწლიურად ორასი ათასი სული იძულებულია, სამშობლოდან გადაიხვეწოს და სხვათა ქვეყნებში სამადლოდ ეძიოს ბედი. ქართველი ახალგაზრდობიდან ოცდაათშობიერი ათასი ნარკომანია. ამას დაუმატეთ საზღვარგარეთიდან ჩვენთან „შემომშობლიურებული“ ათათასობით არაქართველი, რომელთა უმეტესობის წინაპარი ცეცხლითა და მახვილით ებრძოდა საქართველოს!..

ქვეყნისათვის თავსდამტყდარი უბედურებებიდან მარტო 2017 წლის დეკემბრის თვეში მომხდარს გადავავლოთ თვალი, ის საგანგაშოდ დამაფიქრებელია: ქ. თბილისში, ა.ე. ხორავას ქუჩაზე შემზარავი მკვლელობა მოხდა, როდესაც მოზარდებმა სკოლის მოსწავლეობა ჯგუფურ ჩხუბში დანით სასიკვდილოდ დაჭრეს ორი არასრულწლოვანი... იმ დღეებში ასეთივე მკვლელობა მოხდა ქუთაისის მახლობლად, მღალდეთთან აჭარაში მოზარდმა თვითმკვლელობის მიზნით თავი დაიხიანა, გოგონამ ვენები გადაიჭრა, ქ. თბილისში, მოსწავლე ახალგაზრდობის სულიერი ცენტრის ბაღში ასევე დანით დაჭრეს სკოლის მოსწავლე, მესტიაში კაცი საკუთარი სახლის სახეურავზე დაცხრილეს, რომელ ერთზე ვისაუბრო... ყოველი დღე ასეთი დამზაფრავი ახალი ამბის მოხარებით გვითენდება. ეს იმის ბრალია, რომ საზოგადოება, განსაკუთრებით ახალ-გაზრდას დედა ეკლესიას მოაცილეს და სატანას შეატრავს ხელში.

უკიდურესად საგანგაშოა ის სიცხადე, რომ დღეს თაობის ერთ ნაწილში (თუ მეტში არა), რომელიც ეროვნულ ვინაობაში კი არ ცხოვრობს, ვითომვეროპული ყოველდღიურობით ხმაბაძვაში ისაქმებს თავს, - სათავზარო სიბნელეა, სადაც სისხტიკისა და სირეგვის დიქტატურა დათარეშობს. სიბნელე კი სხვა არაფერია, თუ არა სინათლის მოუღწევლობა. გამონათებას კი მხოლოდ ეროვნული თვალსამხერიდან, ანუ მშობლიური ვინაობიდან თუ შეავლებ მხერას. ეს არ იცის ამ საზოგადოებამ.

აი, ამის ასხნა-განმარტება, უპირველეს ყოვლისა, ქართული მწერლობის მოვალეობაა. ვითარება არაა წასაყრუებელი. ქართველთა დეფინიციაც არ ხდება მარტო „ეთერი ხმაურის“, „გირჩის“, „რუსთავი-2“-ის, „თავისუფლების ინსტიტუტისა“ და ა.შ. მსგავსი ეთნოდევერსიებით, ისეთი აუცილებლობით, როგორცაა ინტერნეტი ძირითადად მიმდინარეობს საზოგადოების ქმედუნარიანი ტერორი („ეთერი ვეშაპი“), როდესაც ვითომ თამაშის სახით მოზარდებს ითრევენ და თანდათანობით თვითმკვლელობამდე მიჰყავთ: დღეს ჩვენს საზოგადოებაში პოლიტიკური, სულიერი თუ სხვა სახის ყოფილი ტერორი სახელმწიფო პოლიტიკა გახდა „უფლებადამცველთა“ ხელში.

ასეთ დროს ქართველ ერს ნარკომანიის დეკრიმინალიზაციის კანონით კი არ უნდა ვაიარაღებდეთ, თავში უნდა ვესაგნებდეთ ახალი რუის-ურბინისა და დიდგორის სულისკვეთებას. სწორედ ის დროა, ისევე, როგორც დიდგორზე დავით აღმაშენებლის ბრძანებით უკანდახვეის აღსაკვეთად როცა ჩაიხერგეს გზა, დღესაც ვინმე

წინგახედულმა უნდა ითავოს „ძლევია საკვირველი“.

გადააქციეს რა ქვეყანა ქართველი ერის სადუნალიზაციო რეხერვაციად და მოამარაგეს შესაბამისი საეთნოდევერსიო კომბინატებით („რუსთავი-2“, „გირჩი“, „ეთერი ხმაური“, „ლურჯი ვეშაპი“ და ა.შ.), ქვეყანას აცხოვრებენ არა შინერს-ვაშინერსის წესრიგში, არამედ აუტიფრებენ სატანური განუკითხაობის ყოველდღი-ურობაში.

როგორ ფიქრობთ, ამდენი მკვლელობა, ერის თანამიმდევრული მიღვეადობა, ხანძრები, სტიქიური უბედურებები ღვთისწერობა არაა სასჯელი იმისათვის, რომ ქვეყნიდან ეროვნულ-სახალხო სულიერება გააძევეთ, უფალს განვუდგეთ და ლიბერალტულ ხრწნალობას ვუვუბნოთ?! ასეთ ვითარებაში, რომელიც წარმოვიგინეთ, ქართული მწერლობა დედა ეკლესიას თანამოსანგრედ უნდა დაუდგეს და თავადაც გახდეს სწორედ რომ საველე-სასანგრო მდგომარეობის ერთ-ერთი სარდალი.

ვიმეორებ, მწერლობა - გარდა იმისა, რომ განსაზღვრავს ერის სულიერ არისტოკრატიულობას, ამავე დროს მას „ერის წყლული ანდეს წყლულად“ უნდა, რითაც იგი ყალიბდება ქმედუნარიანი და მძლავრ ინსტიტუციად და მიზანმიმართულ ეროვნულ-სახალხო ძალისხმევად.

ის ვაღდებულა, ხალხის ძილქუშიდან გამოსაყვანად საგანგაშო ზარები დაარისხოს, არ დაუშვას ქრისტესმხედარი და გიორგიანელი ერის გამდაბიურება. ყოველმხეხერავზე უნდა გაუძღვეს საზოგადოებას ღირსებებში სამუხლამაროდ. ამიტომ სჭირდება მას ინსტიტუციური დარაზმულობა ლასკარულ წესრიგში.

სწორედ ამისთვისაა გადაუდებელი საქმე ქართველ მწერალთა თავყრილობის მოწვევა და შესაბამისი საორგანიზაციო დასკვნების გატარება, საჭიროა მწერალთა შემოქმედებითი კავშირის მოქცევა იმ მიზნებში, რისთვისაც იგი 1918 წელს შექმნა საქართველოს დედა ეკლესიის ავტოკეფალის აღორძინებისა და ქართული უნივერსიტეტის დაარსების გასწვრივ.

...და ბოლოს, იმისთვის, რომ ვიცოდეთ ამის ნაცვლად თუ რა ცნობიერება მესაჭებოს დღეს საქართველოს სახელმწიფოებრიობას, მე ახლა გაგისაჯარისებთ საქართველოს პარლამენტის ყოფილი თავმჯდომარის, ბატონ დავით უსუფაშვილის მიმართვას შვილისადმი:

წინასწარ გეტყვი, ეს მიმართვა წარმოადგენს არაერთათასწლოვანი ქართული მწერლობის სწავლებათა დრომოქმულ გადმონაშთად გამოცხადებას, მოვალეობისადმი „მარად და ყველგან, საქართველოვ, მე ვარ შენთან“ გადარწმუნება, სამშობლოსათვის თავგანწირული მარო მაცაშვილის ხსოვნის შეგინებას, გუმისთაზე ჩაცხრილული ჩემი პირტიტველა მოსწავლეებისადმი მიფურთხებას, მისა ხელაშვილის ხელმძღვრედ დახვერტას, ცხრა ძმა ხერხეულიძის ძვლების წაბილწვას და მათი ძუძუწმინდა დედისადმი მიმდგომლობას... უარეს ხმაბოდვას, ვიდრე ქალბატონმა თინა ხიდაშელმა, ბატონი დავითის თანამეცხედრემ რომ წამოროშა - „გაგრისთვის, ამ მიწის ნაგლეჯისთვის ვერაგის მივიმდურებო“. დიახ, ბატონი დავითი ღაღადებს: „ჩვენ ვაქვს ძალიან ბევრი ისეთი შეხვედრება და ისეთი იდეა, რომელიც, შესაძლოა, ჩვენი თანამოქალაქეების ერთ ნაწილში ვერ არის ასეთი პოპულარული. მაგალითად, ჩვენ ჩვენს შვილებს არ ვუბნებთ, რომ თქვენ, ჩემო შვილებო, თქვენ დაიბადეთ და გაგაჩინეთ იმისთვის, რომ სამშობლოს გმირულად შევიწროთ. მე ამას არ ვუბნებ ჩემს შვილებს. მე ვუბნებთ, რომ, შვილებო, თქვენ დაიბადეთ და შეიქმნით და განდით ამ ქვეყანაზე, რომ იყოთ თავისუფალნი და ბედნიერნი და ყველა საკითხზე გააკეთოთ თავისუფალი არჩევანი...“

სმრბი (ბიორბი) საზაია

ქვეყნის, ოჯახის სამსახურში და არა ნარკოტიკზე, თამაშზე და ნემსზე დამჯდარი. მართლებურად მიმანია სკოლებში არა „ზღაპრული“ ვაშლის დარიგება, არამედ დაწვევით კლასებში ვასწავლოთ გირჩის დათესვა, პლასტმასის ჭიქებში, რითაც მოზარდები შეიძენენ უნარებს და ჩამოუყალიბდებათ მიწათმოქმედების ცოდნის საწესები. საჯარო სკოლის დასრულებისას ზოგად საგანმანათლებლო საგნებთან ერთად შეფასდეს მოსწავლეების მიერ გახარებული მცენარე ცოდნა იზომება არა დიპლომების რაოდენობით, არამედ საქმისადმი შემოქმედებითი მიდგომით. სარბონის, იენის, ოქსვორდის, ჰარვარდის უნივერსიტეტები არ ჰქონდა დამთავრებული ედვარდ შევარდნაძეს. ქუთაისის პედაგოგიური ინსტიტუტის დიპლომით საბჭოთა კავშირის საგარეო საქმეთა სამინისტროს ხელმძღვანელობდა. თბილისის სასულიერო სემინარიაში სწავლობდა გორელი ბიჭი სოსო ჯულაშვილი, იოსებ სტალინის სახელით საბჭოთა კავშირი პლანეტაზე უძლიერესი სახელმწიფო ააშენა.

ჩვენ გავგანია ამბიცია „კინოსოფელი ბრონეულა“ არა მარტო სანახაობად ვაქციოთ, არამედ სახელმძღვანელოდ მოქმედებისათვის.

მაგონდება, როგორი გაბრწყინებული სახით ჰყვებოდა კინოლოკუმენტალისტი გიორგი ასათიანი, რომ 50 ცალი ატამი მოკრიფა, როგორი გულდასმით ბარაფა მიწას კინორეჟისორი ნიკოლოზ ხანიშვილი, სარეჟალსა და ქეალორისგან როგორ იყო გაწმენდილი კინორეჟისორ დავით ბრუნეულის ნაკეთი. მსახიობი ეროსი მანჯგალაძე ხშირად იმეორებდა: ვაშლის ბაღს ავაშენებო, ნაკვეთში მომუშავე მსახიობი იპოლიტე ხეინიას დანახვისას კახეთისკენ რკინიგზით მიმავალმა მგზავრებმა კინოსტუდიის მებაღეობის ბაქანს ხეინიას ბაქანი შეარქვეს, მაგონდება როგორ გვარწმუნებდა ჩვენ ქალაქელებს ასვალტზე გაზრდილი ახალგაზრდობებს, კინომსახიობი კოტე დაუშვილი, რომ შრომითა და მოთმინებით აქაურობა დამუშავდება და ნარგავები მიკროკლიმატს შექმნიან. რეზო თაბუკაშვილი, საზოგადო მოღვაწე, სცენარისტი ყვებოდა, რომ როცა კინოფილმი „უნძულ ტექსელის“ სცენარზე მუშაობდა პოლანდიაში, ადგილობრივმა მასპინძელმა ბიზნესმენმა (გვარი, სამწუხაროდ არ მახსოვს) პოლანდიის ღირსშესანიშნაობები დაგვათავალაქებინა, ბოლოს თავისი მამული გვიჩვენა და ძვირფასი აპარტამენტების შემოვლის შემდეგ „ვაწკრივლებულ თიხაში შეგვიყვანა“, სადაც ხბოს ტოლი ღორი იყო მოთავსებული. რეზო თაბუკაშვილის შეითხვავებ, რისთვის ინახავ ამ ღორს? მასპინძელმა უპასუხა, რომ თითოეულმა ადამიანმა უნდა იზრუნოს თავის თავზე და ქვეყნის სასურსათო უსაფრთხოებაზე.

1889 წლის 1 მაისს, 129 წლის წინ გერმანიაში იყო მიღებული კანონი საზოგადოებრივ მეურნეობაზე, რომლის მთავარ პრინციპად ითვლება თვითდახმარება, თვითაპასუხისმგებლობა და თვითმმართველობა, სოფლის მეურნეობის მთავარ ორგანომ „გერმანიის რაიფაზენის კავშირი“ ითვლება. გერმანიაში აღიარებული 3211 „რაიფაზენის კავშირის“ სასაქონლო ბრუნვა წელიწადში 34,4 მილიარდ ვეროს შეადგენს და ქვეყნის 15,5 მილიონ მაცხოვრებელს აერთიანებს. მსხვილი ქალაქების გარშემო საბოსტნე-საბაღე მეურნეობებია განლაგებული, გაშენებულია მეფრინველეობის ფაბრიკები, მსხვილფეხა საქონლის და ღორის ფერმები. პალესტინაში პირველი კიბუცები (ივრითიდან თარგმნით – თემის გაერთიანებას ნიშნავს) წარმოიშენენ ბევრად უფრო ადრე, ვიდრე ისრაელის სახელმწიფო შეიქმნა. კიბუცმა შესარულა კოლოსალური როლი ისრაელის სახელმწიფოს ჩამოყალიბებაში. კიბუცმა შექმნა ყამირ უდაბნოში ოახსებების შექმნა, ახალგაზრდების დარაზმა, ეროვნული აღორძინების იდეის ხიბლით. ისრაელის პრემიერ-მინისტრმა ქალმა გოლდა მეირმა ახალგაზრდობა კიბუცში

გაატარა. ისრაელის პრემიერ-მინისტრი არიელ შარონი (მისი მშობლები თბილისის უნივერსიტეტში სწავლობდნენ) ისრაელში სანიმუშო ფერმას ამუშავებდა. პრემიერ-მინისტრი ბენ ჰურიონი, ვადის დასრულების შემდეგ დასახლდა კიბუცში, რათა პირადი მაგალითით ერთობისა და პატრიოტიზმის მნიშვნელობა გამოეხატა. ისრაელის სოფლის მეურნეობის პროდუქციის 92% სურსათით თვითონვე იკმაყოფილებდნენ. გაეროს მიერ აღიარებულ საქართველოს საზღვრებში „მებაღეთა ამხანაგობის“ ფორმატს ჩვენ არ ვიყენებთ. ჩვენ ცვდილობთ შევქმნათ დამატებითი სამუშაო ადგილები და არაქართულენოვან რეგიონებში მოსახლეობას გაუადვილოთ სახელმწიფო ენის შესწავლა. ქალაქელების მემკვიდრეობით და უმტკივნეულოდ „მებაღეთა ამხანაგობის“ – არატრადიციულ სოფლებში დამკვიდრებაში, ერის სულიერმა მესაჭემ ილია II დაინახა „XXI საუკუნის სოფელი“ და ერთ-ერთი საკვირაო ქალაქებაში აღნიშნა: დღეს ჩვენ გვაქვს საშუალება გამოვიდეთ მძიმე მდგომარეობიდან. მრავალმა იპოვა გამოსავალი და სოფელში მიდის. აი თბილისთან ახლოს არის ერთი პატარა სოფელი ბრონეულა. სულ ახლახან დაარსა კინოსტუდია, პირუტყვი მოაშენეს და ფაქტობრივად ამ გზით გადაარჩინეს ოჯახები. როცა დახმარებას ველოდებით უცხოეთიდან ან რომელიმე კერძო პირისაგან, ეს ცუდია. მოლოდინი რყენის ხაღხს. ადამიანმა უნდა გამოძენოს საშუალება იმისა, რომ თავი ირჩინოს. ბედნიერია ადამიანი, რომელიც თავისი შრომით ჭამს ლუკმა-პურს.

ენტუხიანობით შექმნილ დასახლებაში მოსახლეობას გაუადვილდება აგრარული რეფორმების განხორციელება.

ჯორჯია, გეორგია – ასე ჰქვია ჩვენს სამშობლოს მსოფლიო პოლიტიკურ რუკაზე. მიწათმოქმედი, გლეხი – მიწის მადლის მომპოვებელი და მიწის მადლით დაბრძენებული ადამიანის, ვის მხრებზე დგას დედამიწა. ქართული კინო ყველა კუთხის წესჩვეულების ჩვენებით ერთიან სულიერ ქვეყანას ძერწავდა, ინდუსტრიალიზაციის პერიოდში სოფლები ინტენსიურად იცლებოდნენ, მოსახლეობა ქალაქებში სახლდებოდა და ბევრი სოფელი ნახსლარად იქცა. ქართული კინო განწყობას უქმნიდა მოსახლეობას მართულ იყენებ ცხოვრების გამოწვევების მოთხოვნილებებს ფილმებით: „ისინი ჩამოვიდნენ მთიდან“, „საბუღარელი ჭაბუკი“, „აკეთილი ადამიანები“.

მრეწველობის წარმოების დონის ნაციონალური შემოსავალი 90-ჯერ გაიზარდა.

საქართველოს სოფლის მეურნეობის წარმოება საკავშირო სპეციალიზირებულ სამომხმარებლო ბაზარზე იყო გათვლილი და აღემატებოდა შიდა საქართველოს სამომხმარებლო ბაზრის მოცულობას 50-ჯერ.

XX საუკუნის 60-იან წლებში ხრუშჩოვი „კომუნიზმის მშენებლობის“ ავანტიურისტული პროგრამით გვირდებოდა 20 წელიწადში, 1980 წლიდან, კომუნიზმში ცხოვრებას. მისი დირექტივით დაიწყო კომპანია დაგვიწოთ და გაუწეროთ ამერიკის შეერთებულ შტატებს ხორცის, რძის და რძის ნაწარმის რაოდენობით ერთ სულ მოსახლეზე. მთელ ტერიტორიაზე ჩრდილოეთ პოლუსამდე სიმინდი ითესებოდა, ყახახეთისა და ალტაის ყამირი მიწების ათვისებას შეუდგნენ. ხრუშჩოვის კომპანია მიმდინარეობდა სტალინის საქმეების შეცდომებისა და ნაკლოვანების რევიზიით, უკვე სტალინის სიკვდილის შემდეგ. ანუ ხრუშჩოვი იმ ხის ტოტს ჭრიდა, რომელზედაც იჯდა.

იმ პერიოდში კინოეკრანებზე გამოდის გერმანელი რეჟისორების ტორონდაიკების დოკუმენტური ფილმი „Русское чудо“ პირველი და მეორე სერიები, სადაც ნაჩვენებია იყო პირველი მსოფლიო ომიდან გამოსული დახუსტებული, განუკითხოვლობისა და სამოქალაქო ომში ნაბმული, განათლებით შეზღუდული, მშვიერი რუსეთი, რუსეთმა-საბჭოთა კავშირმა, ისტორიის მოკლე მონაკვეთში, 20 წელიწადში სასწაული მოახდინა, ქვეყანაში მშვიდობა დაამყარა, მოახდინა კულტურული რევოლუცია, მოისპო წერა-კითხვის უცოდინარეობა, ინდუსტრიალიზაციის დონე 300-ჯერ გაიზარდა, ბედელი მარცვლეულით შეივსო. მეორე მსოფლიო ომიდან გამარჯვებული გამოვიდა და საბჭოთა კავშირი ატომურ ქვეყნად აქცია.

ფილმს „Русское чудо“ პირველ და მეორე სერიებს ყველა კინოთეატრში სადღესასწაულო ცერემონიებით უსვენებდნენ და საბჭოთა კავშირის სასწაულებრივ წარმატებებს ხრუშჩოვი თავისთავზე ირგებდა და საბჭოთა ხალხის ღირსებად მიანდა, იმიტომ რომ სტალინი გლობუსით მართავდა ქვეყანას.

ხრუშჩოვის ხედაპირულმა და ამპარტავულმა პოლიტიკამ საბჭოთა

კავშირი მარცვლეულის გარეშე დატოვა. პურ-ფუნთუშეულის მაღაზიების ცარიელ ვიტრინებში გაჩნდა წარწერები „Русское чудо“-ს მესამე სერია. სახელმწიფო იძულებული გახდა არსებული ოქროს მარაგით უცხოეთში მარცვლეული შეესყიდა, რომ ქვეყნის მოსახლეობა შიმშილისგან გადაერჩინა. ავანტიურისტული კომუნიზმის მშენებლობის პროგრამით ხრუშჩოვს კოვზი ნაცარში ჩაუვარდა და მისი გადაყენებით დასრულდა.

უკვე ახალი „განვითარებული სოციალიზმის“ პროგრამით ქალაქელების წარმოება-დაწესებულების მუშაეებს, სასურსათო კალათის შესავსებით, ოჯახზე 600კგ მიწის ნაკვეთებს გვინაწლებდნენ „მებაღეთა ამხანაგობის“ ფორმატით, კოოპერატივებით ე. წ. „სააგარაკოების“ – „დაჩეხს“, ქალაქების შემოგარენში, უკაცრიელეს, ტექნიკისთვის მიუდგომელ ადგილებში: ქ. ქუთაისის შემოგარენში, წყალტუბოს გზაზე, ქ. სოხუმის მებაღეობა კილასაურში, ქ. ხესტაფონის მებაღეობა ყვრილას მარცხენა სანაპიროზე. ქ. ცხინვალის მებაღეობა ჯავის გზაზე. გორის სოფელ სერასტნ, ქ. თბილისის მებაღეობები განლაგებულია: კასპის, დუშეთის, თეთრიწყაროს, მარნეულის, გარდაბნის და სხვა რაიონებში. საწვერო შენატანებით გაიყვანეთ სარწავი არხები, ელექტროსადენები, შიდა გზები, ქარსაცავები, აყვავილდა მსხმინარე ხეხილის ბაღები – წარმოიშვა ოახისები – არატრადიციული სოფლები.

დაინგრა უზარმაზარი საბჭოთა იმპერია. ყველანი აღმოვინდით ნანგრევების ქვეშ, მოიშალა კოლმეურნეობის, საბჭოთა მეურნეობის და მებაღეთა ამხანაგობის ინსტიტუტები, მძიმე მრეწველობის საკავშირო მნიშვნელობის წარმოებები ჯართად იქცა. ნანგრევებიდან გამოსვლას ყველა თავისებურად ცდილობდა.

კინოკავშირის 400 ადგილიანი კინოდარბაზი კახინოსათვის გაქირავდა, დაინგრა და დღემდე ვერ აღვიდგენია, კინოსტუდია „ქართული ფილმის“ კინოგადასადები პავილიონი, რომელიც საბჭოთა კავშირში ყველაზე დიდად ითვლებოდა, საეჭვო ვითარებაში გაიყიდა. ზოგმა უცხოეთში წასვლით უშველა თავს, ზოგმა შექმნა „ვაზის პარტია რუსეთთან ერთად“.

დიღმის კინოსტუდიაში თანამშრომლების დახანაყრად უფასო სასადილო გაიხსნა. კინოსტუდიის მებაღეობის წვერებს გაუზარდეს ნაკვეთები 1500კგმ, რათა თავიანთი საზრდო თვითონვე შეეჭმნათ. ტერიტორიას ისტორიული სახელი ბრონეულა დაეუბრუნეთ და ამჟამად 200 ოჯახი დამკვიდრდა, შემოყვანილია ბუნებრივი აირი, ჩაყვარა საბირკველი წმ. ილია მართლის (ილია ჭავჭავაძის) სახელობის ეკლესიას. შევქმენით ასოციაცია „კინოსოფელი ბრონეულა“ და ვკმნით ცხოვრების ღირებულების ისეთ სივრცეს, რომელსაც თანამედროვე საზოგადოება ინარჩუნებს და აყვავებს ღირებულებები ახალ ხარისხში. არც ერთი საზოგადოება ერთბაშად არ იქმნება. მომხმარებელი ვაქციოთ შექმნილად, მწარმოებლად. მოვამზადოთ ახალი მოქალაქე, რომელიც ჩაერთვება

გივი ყურელი,
კინოლოკუმენტალისტი

ლავრენტი ბერიძე – საბჭოთა კავშირის ცილდაწამებელი გმირი

(გაგრძელება წინა ნომრიდან)

მათი მეშვეობით, როგორც სარკივო დოკუმენტები მეტყველებდნენ, გარდა სადაზვერვო-დოკუმენტაციის მოქმედებებისა, მიმდინარეობდა ფაშისტ გერმანელთა რიგებში მებრძოლი ბულგარელების, უნგრელების, რუმინელების და სხვა მერყევი ელემენტების გადმოხრება. მიმდინარეობდა სადაზვერვო-დოკუმენტაციის საქმიანობის ახალი, ეფექტური გზების ძიება. მაგალითად, განსაკუთრებული რაზმის ბაზაზე შეიქმნა შემდგომში ლეგენდად ქცეული სპეცგზუფი, რომელსაც მაიორი ა. ბორისოვი მეთაურობდა, რომელიც თითქოს საბჭოთა ჯარების ზურგში მოქმედებდა ვერმანების დავალებით.

ამ რაზმის შეამადგენლობაში შედიოდნენ საუკეთესო საბჭოთა სპორტსმენები: მოკრივეები ნიკოლოზ კოროლიოვი და სერგეი შერბაკოვი, მოციგურავე ანატოლი კაპინსკი, ძალოსანი ნიკოლაი შატოვი, ნიბოსანი ალექსანდრე დოლგუშინი, ბადროს მტყორცნელები ლეონიდ მიტროპოლსკი და ალი იასევი, ველოსიპედისტი ვიქტორ ზაიპოლი, ტანმოვარჯიშე სერგეი კულაკოვი, თავისუფალი სტილით მოჭიდავე ივორი პიდნოვი, მოთხილამურე ლიუბოვ კულაკოვა, მინსკის “დინამოს” ფეხბურთელთა გუნდის სრული შემადგენლობა, მორბენალი ძმები ზნამენსკები. ბრიგადაში ასევე შედიოდნენ მხატვრები დ. ცინოვსკი და ა. ლივანოვი, კინოოპერატორი მ. დრუიანი, გაზეთ “პრავდის” სპეციალური კორესპონდენტი ა. შაროვი, სპორტული ჟურნალისტი ე. შისტერი, პოლარული ექსპედიციების რადისტები ა. ვოლოშინი და ა. შმარინოვი. მათ მთელი საბჭოთა კავშირი კარგად იცნობდა.

და ეს საჯარისო ქვედანაყოფი უშუალოდ ემორჩილებოდა ლ.პ. ბერიძეს.

ამ ქვედანაყოფის საქმიანობის შედეგები გაცილებას იწვევს! რელსებიდან გადაადგმის მტრის 1415 სარკინიგზო შემადგენლობა, რომელშიც იმყოფებოდნენ გერმანელი ჯარისკაცები, სამხედრო ტექნიკა, საბრძოლო მასალები. მათვე განადგურეს ხუთი ჯავშნოსანი მატარებელი, 1232 ორთქლმავალი, 13.181 ვაგონი, პლატფორმა და ცისტერნა, 2.323 ავტომანქანა, ტვირთ-მზიდი, მოტოციკლი, დაახლოებით 100 კილომეტრამდე სარკინიგზო ხაზი, ააფეთქეს 335 სარკინიგზო და სამანქანო გზის ხიდები. მათი მიხედვით 450-ჯერ მაინც შეწერდა ფაშისტთა სარკინიგზო მიმოსვლა, განადგურდა მტრის 145 ტანკი და ჯავშნოსანი მანქანა, ჩამოადგეს 51 თვითმფრინავი, მწყობრიდან გამოიყვანეს 240 კილომეტრის სიგრძის სატელეფონო და სატელეგრაფო კაბელი, რომლითაც ერთმანეთს უკავშირდებოდნენ გერმანული სარდლობა და აღმოსავლეთის ფრონტი. განხორციელდა 400-მდე სხვა დივერსიული აქტი, რომლის შედეგად დაიწვა 344 სამრეწველო ობიექტი და საწარმოები. ასევე, განხორციელდა 1084 სამხედრო თავდასხმა მტერზე, რის შედეგად განადგურდა 122 გარნიზონი, ჟანდარმერია, პოლიციის სამმართველო, კომუნდატურა და შტაბი. დი-

ვერსიული აქტების და ღია თავდასხმების შედეგად განადგურდა მტრის 136.130 ჯარისკაცი და ოფიცერი. მოხდა პიტლერელთა გამოჩენილი 87 წარმომადგენლის ლიკვიდაცია, განეიტრალებული იქნა პიტლერელთა 2045 უმაღლეს დონეზე მომზადებული აგენტი. ჩვენებს ტროფეის სახით ჩაუვარდათ ხელში 45 ზარბაზანი და ნაღმმტყორცნი, ტყვიამურქვევი, 1000-მდე შაშხანა და ავტომატი, ტანკები, თვითმავალი საბრძოლო ტექნიკა, 21 ბუქსირი, 100 მოტოციკლეტი და ველოსიპედი.

განსაკუთრებულ დავალებათა შემსრულებელი რაზმის 7103 წევრი დაჯილდოვდა ორდენებითა და მედლებით, 20-ზე მეტი მათგანი გახდა საბჭოთა კავშირის გმირი.

მაგრამ, ლუბიანკის მახვილი თვალი სხვა ნაკლებად ცნობილ სპორტსმენებსაც მისწვდა და ჩააყენა ისინი სამშობლოს დამცველთა რიგებში.

“მხოლოდ მტრის ხმა თუ გაგარკვევს, საით უნდა აიღო გეზი!”

(პატრიკ ჰენრი, ამერიკის შეერთებული შტატების საზოგადო მოღვაწე)

მრავალი წლის განმავლობაში, ისტორიული მეცნიერება და პოლიტიკური პუბლიცისტიკა ცდილობდნენ გვერდი აეგლოთ ე.წ. “საყოფაცხოვრებო დალატის” ფაქტებისათვის, რომელშიც ჩათრეული აღმოჩნდა საბჭოთა კავშირის ბევრი ცნობილი მოქალაქე.

მე გადავწყვიტე დაგარდვიო ეს ტრადიცია, რადგან შეუძლებელია არ დაინახო მსგავსება დიდი სამამულო ომისა და დღევანდელი “ელიტის პოლიტიკური ტრიუკებს” შორის. ამასთან, სწორედ ბერია და მისი სამსახურები მიუჩინდნენ ხოლმე საკუთარ ადგილს წარმატებებისაგან თავებრუნდახვეულ სპორტისა და კულტურის ზოგიერთ წარმომადგენელს.

მეომარი სახელმწიფოს ცენტრში შინსახკომის-უშიშროების სახალხო კომისარიატის ორგანოები ავლენდნენ ხოლმე საბჭოთა რელობისათვის შეუსაბამო, საეჭვო ინტერესების მქონე სუბიექტების თავყრილობებს! ყველაზე გამოცდილი კონტრშეურავი ლავრენტი ბერიძე კი ხშირად ვერ მაღავედა გაოცებას!

1943 წელს დააპატიმრეს და გულავში უკრეს თავი მოსკოვის “სპარტაკის” ფეხბურთელებსა და ფუნქციონერებს, ძმებ სტაროსტინებს. მაგრამ “სისხლიანმა რეჟიმმა” გაასამართლა ისინი არა როგორც პოლიტიკური დამნაშავეები (როგორც ამას მოგვიანებით ძმები ამტკიცებდნენ), არამედ როგორც სპეკულიანტები, რომლებიც ფულს იღებდნენ მავანთა ფრონტზე გაგზავნილსაგან განთავისუფლებისა და გერმანული პროპაგანდის წარმოებისათვის... ამგვარი გადახრები, დიდი სამამულო ომის პერიოდში, “ქალაქის ელიტური კლასის მიერ”, სამწუხაროდ, ერთეულ შემთხვევებს არ წამოადგენდნენ.

1942 წელს დააპატიმრეს ოთხი ძმა სტაროსტინები: ნიკოლოზი, ალექსანდრე, ანდრეი და პეტრე. მოგვიანებით ისინი ამტკიცებდნენ, რომ მათი საქმე ხელოვნურად წარმოადგენდა ლავრენტი ბერიძის შურისძიებას მოსკოვის “სპარტაკის” გამარჯვებისათვის მოსკოვის “დინამოსთან”, რომელსაც გულშემატკივრობდა ლავრენტი პავლეს ძე.

თუმცა წიგნში “ლიუბიანკა. სტალინი და შინსახკომი-უშიშროების სახალხო კომისარიატი, “სმერში”, 1939-1946 წლის მარტი. დოკუმენტები”, მოყვანილია ძმებ სტაროსტინების დაპატიმრების უფრო პროზაული მიზეზები.

ლავრენტი პავლეს ძე ბერიძის სპეცშეტყობინება იბ. სტალინის საბჭოთა სპორტსმენებს შორის პროფაშისტური განწყობის გაძლიერების თაობაზე:

19 მარტი 1942 წელი, სრულიად საიდუმლოდ, №444/ბ, სკკპ(ბ) ცეკას ამხანაგ სტალინს:

მოსკოვის მისადგომებთან მტერთან გამართული სამკვდრო-სასიცოცხლო ბრძოლების დროს ნიკოლოზ და ანდრეი სტაროსტინები, ესაუბრებოდნენ რა თავიანთ თანამოაზრეებს საბჭოთა კავშირის მიერ ომის გარდაუვალად წაგების თაობაზე, ემზადებოდნენ მოსკოვში დასარჩენად, რათა გერმანელების მიერ ქალაქის აღების შემთხვევაში დაეკავებინათ მაღალი თანამდებობები “რუსული სპორტის სფეროში”.

სტაროსტინების ამგვარი პოლიტიკური განწყობა დასტურდება და ხასიათდება მათი შემდეგი გამონათქვამებით.

თავის ახლობლებთან საუბარში, ერთხელ, ანდრეი სტაროსტინმა განაცხადა: “გერმანელები აიღებენ მოსკოვს, ლენინგრადს. ამ ცენტრების გერმანელების მიერ დაკავება ნიშნავს ბოლშევიზმის აღსასრულს, საბჭოთა ხელისუფლების ლიკვიდაციას და ახალი წესრიგის დამყარებას... ბოლშევიკური იდეა, რომელიც მე თავში ჩამიდეს 1929 წელს, უკვე მთლიანად ამოვივარდა თავიდან და მისგან ნაბამალიც კი არ დამრჩა”.

6. სტაროსტინი: “დღეს გერმანელთა შეტევის მე-11 დღეა, ერთ კვირაში ისინი უკვე აქ იქნებიან. ჩვენ უნდა ვიქაროთ ბინის საკითხის გადაწყვეტა და ხვალისათვის ყველაფერი გავაფორმოთ”.

“თუ ბინებს ავიღებთ, მხოლოდ ებრაელებისაგან, რადგან ისინი აქ აღარასოდეს აღარ დაბრუნდებიან”.

ცოლი: “...გალიცინო მდებარეობს მოსკოვიდან 10 კილომეტრში, ლიალენკა (სტაროსტინის ქალიშვილი) მიდის გერმანული ენის შესასწავლად, მეც უნდა ვისწავლო, თორემ გერმანელები რომ შემოვლენ, მათთან საუბარს ვერ შევძლებ...”

სტაროსტინი: “ჰო, საინტერესო ცხოვრება მოდის”.

ცოლი: “საინტერესო იყო 1917 წელს”. სტაროსტინი: “მაშინ, რა იყო საინტერესო 1917 წელს, ვიბრძოდით სიცოცხლისათვის, ახლა კი მას ანადგურებენ”

ცოლი: “ცარიზმის დამხობა”.

სტაროსტინი: “ახლა კი მიმდინარეობს კომუნიზმის დამხობის პროცესი”.

ცოლი: “ნეტა მალე მორჩებოდეს...”

ემზადებოდნენ რა გერმანულ საოკუპაციო რეჟიმთან სათანამშრომლოდ და თავი მოუყარა რა თავის გარშემო კლასობრივად გაუცხოებულ ელემენტებს, სტაროსტინმა ხელი მიჰყო მატერიალური ფასეულობების (ვალუტა, ოქრო) და კვების პროდუქტების მარაგის დაგროვებას.

ჩვენს მიერ დადგენილია, რომ სტაროსტინები კავშირში არიან სოციალისტური საკუთრების დამტაცებელ განშტოებულ ჯგუფთან, რომლებიც მოქმედებენ სამრეწველო კოოპერაციისა და სპორტსახოგადოება “სპარტაკის” საწარმოებში.

ამ ჯგუფის მტაცებლურ მოღვაწეობას უადრესად ფართო გაქანება მიეცა დიდი სამამულო ომის პერიოდში. დღეისათვის დაპატიმრებულია ამ ჯგუფის 15 წევრი. მათი დაკითხვებით ირკვევა, რომ ნიკოლოზ სტაროსტინი ერთ-ერთი დანაშაულებრივი ჯგუფის თავკაცია.

იყენებს რა თავის კავშირებს მსხვილი საბჭოთა და სამეურნეო დარგის ზოგიერთ ხელმძღვანელ მუშაკთან, ნიკოლოზ სტაროსტინი იღებს დიდი როდენობით ქრთამს, არაკანონიერად აძლევს ჯავშანს იმ აღმანიანებს, რომელთაც სავალდებულო სამხედრო სამსახურში გაწვევა ეკუთვნით და მოსკოვში უხერხებს ჩაწერას კლასობრივად უცხო და კრიმინალურ ელემენტებს.

სსრკ შინსახკომს აუცილებლად მიანჩია ნიკოლაი და ანდრეი სტაროსტინების დაპატიმრება.

(პირველ გვერდზე წაწერილია ასეთი შინაარსის რეზოლუცია: “სპეკულაციისა

და სოციალისტური სამრეწველო კოოპერაციის საკუთრების დატაცებისათვის დაპატიმრების ნებას გაძლევთ. ი. სტალინი”).

გამოძიების მსვლელობისას, რომელიც თითქმის ერთი წელიწადი გრძელდებოდა, ასეთი წერილმანებიც გამოაშკარავდა. დატაცებამ და თადლითურმა ოპერაციებმა ნიკოლაი სტაროსტინს 28 ათასი მანეთის მოგება მოუტანა, ალექსანდრეს – 12 ათასი მანეთის, ანდრეისა და პეტრეს კი 6-6 ათასი მანეთის მოგება. მაგრამ ძმებ სტაროსტინებს ყველაზე დიდი მოგება მოუტანა არა თადლითურმა ოპერაციებმა და სახელმწიფო თუ კოოპერაციული ქონების დატაცებამ, არამედ მოსკოვის შექმნილი ოჯახის შვილების დიდ სამამულო ომში გაწვევისაგან დახსნამ. მათ საქმეში შემდეგი ჩანაწერი არსებობს:

“ამოდრავებდა და მტაცებლური უინი, დიდი სამამულო ომის მძიმე წლებში, სტაროსტინი დანაშაულებრივ კავშირში შევიდა მოსკოვის ბაუმანის რაიონის სამხედრო კომისარ კუტარევისკისთან (უკვე გასამართლებულია), და ქრთამის ფასად, რომელიც სტაროსტინს ეძლეოდა მაგარი სასმელებისა და კვების პროდუქტების სახით, ეს უკანასკნელი ახერხებდა სამხედრო სამსახურში გაწვევა და მობილიზაცია აერიდებინა სრულფასოვანი ადამიანებისათვის, რომლებიც დაკავებული იყვნენ არა მხოლოდ სპორტსახოგადოება “სპარტაკში”. იმ აღმანიანებს შორის, რომელთაც დიდი სამამულო ომის მძიმე ვაჟს თავის არიდეს სამხედრო სამსახურს, არიან “მოსკოლოლოვოშტორგის”, რძის კომბინატის მაღალათა ქსელის ხელმძღვანელები, მათი მოადგილეები და სხვები. მითითებული პირების ჯარში სამსახურიდან დახსნის საფასურად სტაროსტინი მათგან იღებდა განუსაზღვრელი რაოდენობის კვების პროდუქტებს – კერძოდ, მხოლოდ მაღახის დირექტორ ზვეზდკინისიგან სტაროსტინმა ქრთამის სახით მიიღო 60 კილოგრამი კარაქი და 50 კილოგრამი ძეხვეული”.

1942 წლის 4 აპრილს ბერიძემ დღიურში ჩაწერა:

“სტაროსტინამდეც მივიწვდა ხელი და იგი დავაპატიმრეთ. ბურთის კარგად ავორავედნენ, მაგრამ როგორც აღმანიანებმა, წმინდა წელის ნაგებობად წარმოაჩინეს თავი. ინტელიგენტებად მოჰქონდათ თავი. არა და, სამშობლომ მათ მისცა ყველაფერი, რისი საშუალებაც ჰქონდა. რამდენი სახელგანთავსი სპორტსმენი იცავს დღეს სამშობლოს ფრონტის ხაზზე, ესენი კი სპეკულანტებად და სამშობლოს არამზადა გამოიყვანეს-მოლაღატეებად მოგვევლინენ. გამოწერილია მათთვის შუბლში ტყვია, მაგრამ რატომ? კობამ თქვა, რომ ეს ნაგავი მოსკოვიდან შორს უნდა მოვიხროლოთ და იქ იყროლონ. ინტელიგენტებს ნეხვის გარეშე არსებობა ხომ ვერ წარმოუდგენიათ.

ომი დაწყებულის კი არ იყო, რომ “მოსკოვის ინტელიგენცია” უკვე მზად იყო “ბატონი-არიელების” დასახვედრად, რისთვისაც სასწრაფო წესით უკვეთავდნენ ცნობილ მეურავებს ახალ კაბებსა და კოსტიუმებს. აბა როგორ! ვეროპას ხომ “ვეროპულად უნდა დახვედრა”. სხვები კი ახალ კომერციულ გემებს ადგენდნენ ახალ ხელისუფლებასთან თანამშრომლობისათვის”. – იგონებდა სამჭოთა კავშირის სახალხო არტისტი, ბალეტინა მაია პლისცეკაია თავის ერთ-ერთ ფართოდ გახმაურებულ ინტერვიუში, რომელიც მას ჟურნალისტმა ა. კარაულევამ ჩამოართვა.

თარგმანი როლანდ ჯალაღანიასი, (გაგრძელება იქნება)

ე.ნ. პაპროპოვის გასაგონად

პოეზიის კუთხე
პარალელები

დიპლომატიის „მაგებლად“ წოდებულთა ერთ-ერთი საყურადღებო მოწოდება იყო და არის ასეთი – მოლაპარაკების დროს შეთანხმების მიღწევა მხოლოდ მაშინაა შესაძლებელი, როდესაც ერთი იზიარებს მეორის პოზიციას, ანუ უფრო ზუსტად, ოპონენტის ადგილას წარმოიდგენს თავს. მოლაპარაკება თავიდანვე უშედეგობისთვის არის განწირული, თუ ის ულტიმატუმებით და ერთმანეთის აუგად მოხსენიებით იწყება.

ეს მარტივი, მაგრამ უდავოდ გასაზიარებელი ჭეშმარიტება რახანია მიუღებელია ქართული მხარეთვის, მაშინ, როდესაც საქმე რუსეთთან ურთიერთობას, განსაკუთრებით მოლაპარაკების გამართვას ეხება. ქართული მხარე, გამსახურდიას ხელისუფლებიდან დაწყებული, ყოველთვის შორს იყო საკუთარი თავის რუსეთის ადგილას წარმოსადგენად, ხოლო რაც შეეხება ულტიმატუმებს – უხვად იყო და არის.

დამოუკიდებლობის „მოპოვებიდან“ თითქმის 30 წლის განმავლობაში ისე ვიქცევით, თითქოს საქართველო, რუსეთი ან აშშ-ი იყო, ისინი კი – პატარა, სუსტი ქვეყნები ანუ საქართველო.

პოლიტიკაში, განსაკუთრებით დიპლომატიურ სამხარეულოში ჩახედულთათვის საქართველოს პოზიცია გასაკვირი არ არის და მას საერთაშორისო სარბიელზე თამაშის წესების არცოდნას მიაწერს, რაც უდავო ჭეშმარიტებაა. მაგრამ ისიც ჭეშმარიტებაა, რომ ამ არცთუ მცირე დროის განმავლობაში ჩვენი მხრიდან პროგრესი, სწავლის თვალსაზრისით, არ შეინიშნება.

ჩვენ, ისეთივე საღ კლდეხავით ვართ, როგორებიც ვიყავით გასული საუკუნის 90-იანი წლების დასაწყისში. ისეთივე ენთუზიაზმით ვლანძავთ რუსეთს, როგორც მაშინ; ისეთივე შეურაცხყოფელ სიტყვებს ვიყვებთ მის „შესამოკლად“, როგორც მაშინ. ისეთივე ულტიმატუმებს მივმართავთ, როგორც სოხუმის დაცემის დროს და ერთი წუთითაც არ ვფიქრობთ, რომ ამ სიბრძნევს, ვაიპატრონობას მოაქვს ის, რასაც ცხინვალის პატი.

ამას წინათ, ერთი ასეთი „პატრიოტი“, ლამის წივილ-კივილით, უმტკიცებდა ტელემეჟურებელს, რომ მხოლოდ „მტკიცე“ პოზიციის გამოვლინებით შეუძლებელია ტერიტორიების დაბრუნებას და რუსეთის „დანიშნულება“, ცხადია საერთაშორისო საზოგადოების მხარდაჭერით. „ჩვენ დასაკარგი უკვე დაგვარგეთ, ახლა შეტევაზე უნდა გადავიდეთ დაკარგულის დასაბრუნებლად“, – ჩაგვძახოდა „პატრიოტი“.

დასაკარგზე ნუ ვიტყვით, ვინაიდან საქმე-საქმეზე რომ მიდგეს, იმდენი გვაქვს, გაფიქრებაც არასასიამოვნო ურუანტელს იწვევს. ჩამოვთვალთ?

აჭარიდან დაიწყო, სადაც მეზობელი და ზოგ-ზოგებისთვის „მეგობარი“ თურქეთი ისე დაიარება ამ ძირ-ძველ ქართულ მიწაზე, როგორც ბატონ-პატრონი. ახლა სომხებითა და აზერბაიჯანელებით დასახლებული ქართული რეგიონები გავიხსენოთ, სადაც პატარა „დაციონალური“ ნაპერწკალიც იკმარებს, დაახლოებით ისეთი, გამსახურდიას მმართველობის დასაწყისში რომ იყო და დასაკარგიც გამოჩნდება. თუ ვინ იქნება ბუნტის იატაკქვეშა ინსპირატორი, თვითონ გამოიციანთ.

ვინ დაგვიდგება გვერდში? – ის აბსტრაქტული „საერთაშორისო საზოგადოება“, რომელიც ვერადავრ გვიწვდის ნამდვილი დახმარების ხელს?! ნეტავ, როგორ წარმოუდგენიათ ფსევდოპატრიოტებს, საქართველოში ცხოვრები მეზობელი ერების შეილების მიერ ავტორებულ დავიდარაბაში „საერთაშორისო საზოგადოების“, ე.წ. პარტნიორი ქვეყნების ჩართვა?

იარაღს შეისხამენ და აქ ჩამოვლენ საბრძოლველად?! – 2008 წლის მწარე გამოცდილებამ ხომ გვაჩვენა, რისი გამკეთებელიც არიან?

დაიხ! გვაჩვენა, მაგრამ ამ „პატრიოტთაგან“ არავის უნდა სინამდვილის დანახვა. ერთ-ერთი „პატრიოტთაგანი“ გახლავთ ქალბატონი გიგაური, რომელიც ისე გალიზიანებული დიპლომატიის რუსეთის ხელისუფლებასადმი პრემიერ-მინისტრ კვირიკაშვილის მიმართვაზე, თითქოს კვირიკაშვილს, გიგაურის, მილონი დოლარი მართებდეს.

არ მითხრათ, გიგაური სამშობლოს უფრო მაღლა აყენებს, ვიდრე თუნდაც ათ დოლარს. მისთვის და მისნაირი „პატრიოტებისთვის“ საქართველო მწველი ძროხაა. საქართველოს „საკეთილდღეოდ“ უყოფენ არასამთავრობო ორგანიზაციებს მსუყვე თანხებს დასავლელები. მიხანი – შიშველი, ანტირუსული პროპაგანდა – საქართველოს „საკეთილდღეოდ“.

ერთი ასეთი, ახლახანს მოვისმინეთ, როდესაც ეკა გიგაურმა უსირცხვილოდ, შეუპოვრად განაცხადა – რა გვაქვს რუსეთთან საბოლოო; ომი ჩვენ დაგვიწვეთ თუ ხალხი დაგვიწვეთ; ტერიტორიები წავართვით თუ სხვა მხრივ შეგვიწოდებთ.

დაახლოებით ამის მსგავსი იყო ეთერში გადმოღვრილი გიგაურის „პატრიოტიზმი“. რამდენი ასეთი გიგაური გვიბურღავს ტვინს ყოველდღიურად? რამდენი ასეთი გვარწმუნებს, რომ ქართველები ყველაფერში მართლები ვართ რუსეთთან და რახან ასეა, ჯიქურ უნდა მივუკრათ და „საერთაშორისო საზოგადოებასთან“ ერთად ვაიძულოთ დათმობაზე წამოსვლა, ყოველგვარი მოლაპარაკების, აზრთა გაზიარების, შეჯერების გარეშე.

ჰქვია თუ არა ამის ულტიმატუმი? ვგონებ, კითხვა უადგილოა. თვალის გადავავლოთ განვლილ პოლიტიკურ ცხოვრებას, განსაკუთრებით რუსეთთან ურთიერთობის განხრით, რომელიც ქართული ულტიმატუმების ფრიალის ნათელი მაგალითია. მიკვირს, ამის შემყურე ბირთვული სუპერსახელმწიფო როგორ იტანს ამდენ შეურაცხყოფას, ვინებას, ბელწიტიყვობას პატარა, უსუსური ქვეყნის მხრიდან. როგორც ჩანს თავს არ გვიყადრებს და ალბათ ასეც გავრძელებოდა, სააკაშვილს რომ არ გადაემლაშებინა, რუსეთის მშვიდობისმყოფელები არ ჩაეხოცა და მიხინჯი ცხინვალის ცეცხლის აღში არ გაეხვია.

აი, გორს რომ დასხმოდა თავს რუსეთი ანუ პირველებს რომ გაეხსნა ცეცხლი გორის მიმართულებით, მაშინ ჩათვლიდა ვეროკავშირის სპეცკომისა რუსეთის აგრესორად. კომისიამ საწინააღმდეგოდ მიიჩნია, რაც კარგად იცის გიგაურმა და სხვა „პატრიოტებმა“, მაგრამ მსმენელს აბრევიებენ. და აბრევიებენ იმდენად, რომ ფულს იღებენ გაბრევიებაში. არის ამ პროცესში „პატრიოტიზმი“?

არამცდარად! აქ ფულის მოხვეჭის „პატრიოტიზმი“ და კიდევ იმის მცდელობა, რომ საქართველო დიდხანს იყოს რუსეთთან დაპირისპირებაში, ვინაიდან დაპირისპირების ხელშეწყობა დასავლეთს აწყობს ასეთი ვითარება და რახან აწყობს, ფულსაც გადაუხდის ამ „კეთილშობილურ“ საქმეში გიგაურსა და მის მსგავს „პატრიოტებს“.

მაინც რამდენი არიან! ყველა ტელეკომპანიის ეკრანი აქვთ დაპრობილი. მათთვის საქართველო ფულის მოხვეჭის არეუბა და არა სამშობლო, რომელიც ამგვარი პოლიტიკით სულ უფრო იძირება ჭაობში, საიდანაც ამოსვლა შეუძლებელი იქნება.

სამწუხაროდ, ულტიმატუმები ხელისუფლების მხრიდანაც ისმოდა და ისმის. დაახლოებით ასეთი – „არის წითელი ხაზები, რომელსაც ჩვენ ვერ გადავლახავთ. ანუ ვიქნებით იმ დონეზე, რაც გვაქვს – ბორჯომის, მწვანის, ღვინის დონეზე. არის კიდევ სხვა წერილობრივი, მაგრამ არ არის მითავარი – პოლიტიკური დიალოგი. არადა, რომ ყოფილიყო, უდავოდ წაადგებოდა ეკონომიკურად გაძეგლტყავებულ ქვეყანას. უბრალო ჭეშმარიტებაა, კონსტრუქციული პოლიტიკურ-დიპლომატიური დიალოგი გზას უხსნის შეთანხმებას, შეთანხმება კი – მეტ ინვესტიციას და ა.შ.

ჩვენი მხარე დაუინებით ამბობს, რომ რუსეთთან მოსალაპარაკებლად მაგიდას არ მიუჯდება, თუ წინასწარ არ იტყვის რუსეთი, რომ უკან წაიღებს აფხაზეთისა და სამხრეთ ოსეთის დამოუკიდებლობის აღიარებას; არ გაიყვანს სამხედრო ბაზებს სამხრეთ ოსეთიდან და აფხაზეთიდან; არ გააუქმებს იქ გახსნილ რუსეთის საელჩოებს და სხვა.

გახსოვთ ალბათ, „კედამოსილი“ საგარეო საქმეთა მინისტრის ფანჯიკიძის ოფიციალური განცხადებები, თუმცა არც სხვები აკლებდნენ და აკლებენ ხელს. რა შეიძლება ვუწოდოთ ამას, თუ არა

ულტიმატუმი? თანაც როგორი?!

ამის მიქმელს მხოლოდ ერთი რამ ამოძრავებს – რუსეთთან ურთიერთობების სამარადისო გაყინვა. ნუთუ, ვინმეს ჰგონია, რომ ამ პოლიტიკით რუსეთს დაითანხმებს? ძალიან ტუტუცი უნდა იყოს, რომ ეს ვგონოს. რუსეთმა მოისმინა ქართული წინადადებები და გააგრძელა თავისი საქმე, რომ წარბიც არ შეუხრა. ჩვენც ასევე – დავივიწყეთ რა მარტივი ჭეშმარიტება – დროის გაყვანა ჩვენთვის მომაკვდინებელია. ტერიტორიები ჩვენ გვაქვს დაკარგული და არა მას. იმ ტერიტორიებზე მცხოვრებნი ვაუბიან (შეგუენ) უხვევოდ ცხოვრებას და რაც უფრო მეტი დრო გავა, უფრო დავაივიწყებთ. თუ რამე გაახსენდებათ – ჩვენი ავრეცია იქნება.

აფხაზეთისა და სამხრეთ ოსეთის ახალი თაობა საქართველოს სიძულვილში იზრდება. ამას კი ადგილი არ ექნებოდა, რომ დროულად გამოეფინებოდა, არ აველოდით დასავლელი „პარტნიორების“, ხალხის მტერი „ნაცმოძრაობის“ მოწოდებებს და დიალოგი დაგვეწყუო მოსკოვთან, სოხუმთან, ცხინვალთან – ყოველგვარი ულტიმატუმების გარეშე, ვინაიდან საულტიმატუმოდ ნაკლები გვაქვს.

„ოცნებას“, რომ 2012 წელს გაქვრებული დაპირება – რუსეთთან ურთიერთობების დალაგება, ხელისუფლებაში მოსვლისთანავე დაეწყო, 5 წლის განმავლობაში რაღაცას მივადევნებთ. არ დაიწყო მხოლოდ იმიტომ, რომ ანგარიში გაუწია დასავლელ „პარტნიორებს“, შინაურ ოპოზიციას. და როდესაც დანახა, რომ რუსეთის გარეშე, მარტო „საერთაშორისო საზოგადოების“ მხარდაჭერით, გარდაცვლილი ტატუნაშვილის ცხედარიც ვერ დაიბრუნა, ისევ კრემლს მიმართა.

პრემიერ-მინისტრ კვირიკაშვილის წერილი რუსეთის ხელისუფლებისადმი, უდავოდ მნიშვნელოვანი რამ არის და შესაბამის რეაქციასაც გამოიწვევს. იყო კიდევაც – მოსოშილი და მომავლისადმი იმედით გამსჭვალული.

ის, ვინც კითხვა იცის და „ინტრიგანი“ არ არის, უმაღლ ამოიკითხავს კვირიკაშვილისა და რუსული მხარის მიწერ-მოწერაში დადებითს, მნიშვნელოვანს, მაგრამ ჩვენი საზოგადოება ხომ გიგაურებით არის სავსე – ვითომ პატრიოტებით, სინამდვილეში ქვეყნისთვის ავის მსურველებით, რომლებიც კვირიკაშვილსაც უწუნებენ წერილში ჩადებულ აზრებს და რუსეთსაც. პირველი თურმე ცდება, რუსეთს უნოქებს, ხოლო მეორე – ამაყად, ზემოდას დაგვექმის და სასიკეთოს არაფერს ვგვირდება.

კვირიკაშვილი სხვა ქვეყნის, უფრო დალაგებულის და მოაზროვნე საზოგადოებისგან შემდგარის პრემიერ-მინისტრი რომ ყოფილიყო, მისი მიმართვა არავის გაუკვირდებოდა, მაგრამ კვირიკაშვილი გონებაბარეული საქართველოს პრემიერია და მისი ნაბიჯიც სარისკოა, თუმცა უკეთესობისკენ მიმართული.

ნათქვამია – „ვინც არ რისკავს, შამპანურსაც არ სვამს“. უნდა ვიმტოლოთ, რომ მის წერილს სხვაც მოჰყვება, იმ სხვას კი კონკრეტულ საკითხებზე მსჯელობა და ბოლოს – შეხვედრა, რისი სურვილიც რახანია გამოთქვა რუსეთის პრეზიდენტმა პუტინმა. მაშინ ქართულმა მხარემ უპასუხა, რომ საკითხს დასავლელ პარტნიორებთან შეთანხმებდა.

საკმაო დრო გავიდა მას შემდეგ და ბოლოს პასუხმაც თავი იჩინა. როგორც ჩანს, შეთანხმება შედგა, რაც თვალნათლივ აისახა ნატოს გენერალური მდივნის სტოლტენბერგის განცხადებაშიც: „ჩვენზე დიდ შთაბეჭდილებას ახდენს ის ფაქტი, რომ საქართველოს შეუძლია რუსეთთან დიალოგში ჩართვა, აფხაზეთთან და სამხრეთ ოსეთთან დაკავშირებული საკითხების მოსაგვარებლად“.

ე.წ. პატრიოტებო, დამშვიდდით და დაელოდეთ მოვლენებს. კვირიკაშვილს, ამ შემთხვევაში ქვეყნისთვის საზიანო ნაბიჯი არ გადაუდგამს. პირიქით, მისი წერილი 1990 წლიდან ჩარაზული სახელმწიფო კარის გახსნის მაუწყებელია, რაც შექმნას იმსახურებს და არა ლანძღვას.

კამელბ ჰიპაშილი,
პოლიტოლოგი

აქილევსის ძუსლი
აწუხებს წყლული საქართველოს — დაჭრილ აქილევსს, მაგრამ მედეა წარგვტაცეს და ვინ უაქიმებს?

„გვსმას გზობლისა“
ჩვენი ცხოვრება დღეს იმფერია, გრანტიჭამია ფეხს ულოკავს იმ იმპერიას, ვისი ცხოვრება დოლარის ან რუბლის ფერია!

არადა, არა, გადამჩნენი არ არსებობს სხვა, ვინ გაიდება ხელს, ვინ ამოწვდის ხმაღს, თუ დავივიწყებთ ილიას და ლელთ ღუნიას ხმას?!

ამბაზი მხარ-მოყვარისა
ჩინს რაც ერთ ქვაზე წერია, დავიწყებული ძველია, თან დრო-ჟამისგან მოსვრილი; უკვე მრავალი წელია, ხავსმოდებული წვერი აქვს და მტერი – „მოყვრად მოსული“- დღეს უკვე მასპინძელია!

მტკივნეული საშობარლი
ქვეყნის ჩარხი რომ დაბრუნდა უკან, ისევ მოვებნეთ მსოფლიოს რუკა, რომ მივაკვლით ჩვენთვის სანუკვარ შეიღთა ნაკვალევს... დაბრუნდებიან უკლებლივ უკან, თუ ვინც წავიდა, უკვე დაგვარგეთ?

დათხროვნა და მათხროვნა
როცა ქალაქში შემცირება-დათხროვნა და თავს ვერ ვაღწევთ ხელგამოწვილ მათხროვებიდან, ვაუბი ვეღარ ქორწინდებიან და გოგონები, აბა, როგორ გათხოვდებიან?

არაჩვეულპერიში გამოვნა
ნაყარ-ნუყართ გამოფინეს დღეს გალიები, დანამტებით, პრემიებით, რეგალიებით; – ფაროსანები დაგვასიეს და კალიები!

ჰილაოზას რა უნდა?
„ფალავანი ფალავანსა ორჯერ დასცემს, გაუშვებსა, თუ შესამედ წააქვია“... საპნის ბუშტად გაუშვებსა: იფრინოს ძირს დაუშვებლად!

ხუმრობის ბაკვეთილი
როცა სიცილი დაკვეთილია, ხუმრობა იმის გაკვეთილია, რომ თქვან, დამკვეთი რა კეთილია!

წონაუბო კალამბური
ფეხს ვუწყობდით რუსულ „ურას“, დღეს სხვა გვახვევს ტარაბუას, ინგლისურად, გერმანულად, თურქულად და არაბულად. შურიანთა შავი ნების თეთრი ძაფით წალამბულნი, დაე, ნულარ ავირევიო წინაუკმო კალამბურით!

რ მ ძ ი
ცხოვრება როცა „ჭანდრაკულია“, სხვა ყველაფერი მხოლოდ ტყულია, ახირება და ვიღაცის ზნიკი... პაიკი თუკი გადღოფლდება და თავის მეფეს გადღოფრება, მიტომ არ გვიკვირს! მინისტრობით და თავის პიარით მეფის პაიკი დღემდე კი არი, მაგრამ მოხდება წულუკიანის გადღოფლება? როცა ქვეყანას საღათით ძინავს, ვნახოთ, ვინ და რას ნახავს მოგებად! თუ ახლობელმა არ შეიწირა და ცვლილებები არ მოხდა გვიან, უშველის თუას გადაროქება!
ალექსანდრე შინაბელია

მერაბ კოსტავას პოეზია

“ღმერთი სიყვარულია” (კათოლიკე ეპისკოპოსი I იოანესი, 4,8) (6, 320).

ოკეანის მუქარის “სასტიკი ღმერთი-ბის” ამაღლებს მხოლოდ სულია, სული ღვთისგან ნაბოძები, რადგან ადამიანი შექმნილია სახედ და ხატად ღვთისა.

სორციელ ადამიანში აბობოქრებული ცოდვის ოკეანეს მხოლოდ ღვთაებრივი საწივლიდან ჩანერგილი სული ამარცხებს.

და სული უნდა იქცეს ამ სტიქიის მმართველ ძალად, სათავედ: “მაშ იხვე შენ უნდა ამომდო ლაგამი, სასტიკი ღმერთი, ვითარცა ნავაგი, საკუთარ ბუნების ფესვიდან აღგავო. ბუნება შენი არის ოკეანე, სული შენი კი არის საღავე”. პოეტი ენდობა მხოლოდ “გადაუმსხვრევ ანძებს”.

ღვთისმეტყველებაში აფრა, ანა, იალქანი, ღუზა არის სულის სიმბოლო (გრიგოლ ღვთისმეტყველი, სწავლანი, ეგრემ მცირეს თარგმანი) (10, 82)

ადამიანი ზეცის ნერგია, ედემის ბაღის ბინადარი, მაგრამ იქიდან ცოდვის, აკრძალული ცნობადის ხის ნაყოფის მიღების გამო განდევნილი, მაგრამ ადამის და ევას შვილმა სეთმა წმინდა ცხოვრებით ისევ მიიღო სამოთხეში შესვლის უფლება, რათა დაებრუნებინა გრაალი და დაეარსებინა სულიერი ცენტრი, დაეკარგული სამოთხის ხატი და შემკვლელი (11,4).

მერაბ კოსტავა თავისი ლექსის პერსონაჟს შეახსენებს ადამის მაგალითს, თავის ვალს – მოსთხაროს ეკად-ბარდები და ახაროს ვარდი (ასეთ შემთხვევაში გადააკტიონ ამბობს: “ყვავილი შე-მომშენებო”): ნერგს ზეცით გადმოგულს ნუ დააზიანებთ, ცად მობრუნებულა განსოვდეს ადამი, ვალის მიტევებას ნუ დააკვიანებთ, ვარდი დარგე და მოსთხარე ეკალი”.

ვარდი საღვთო და საღვთისმშობლო სახელოა.

ეკალი ურწმუნო სულის მახასიათებელია. “როგორც დაუშუშავებელი მიწა უხეშდება და იფარება ბუნქნარებით, ასევე საღმრთო სწავლებას მოკლებულ სულშიც აღმოცენდება ეკლები და მანკიერი სურვილები” (12, 25).

ადამიანის ცდომილებას მოსდევს “ეკლებისა და კურასთაგების აღმოცენება (13, 357).

ამ შეგონების გაუთვალისწინებლობისას სრულდება სულის დაწვლულება: “თორემ მოვისტები ყოვლის წამლეკავი, თორემ არ დაცხრება ჩემი მივინჯარება. ზაოქით გადავრეცხავ ზურგს დედამიწისა, მცირე ნაკოდარებს ვიქცევ იარებად”.

ცოდვილი ადამიანი გადაგვარებული, მანვე უნაყოფო თესლია, მატილი, მას ვერ იხსნის “ანმახ-ცათამბრუნებელი”, მისგან მხოლოდ მტკვრი დარჩება, ფსკერზე აღმონდება: “ქიშს შენახეთქები მტვრად გარდაიქმნები, საკუთარ ღმერთსა ფსკერზე დაინთქმები, ოდეს გადავიარს ტალღათა გრეხილით” (ეტრული).

ადამიანის სული აბობოქრებული ოკეანეა, ყოვლისწამლეკავი სტიქიაა, რომელსაც სჭირდება ჯგბირი: “შენ ხარ ოკეანე, აბობოქრებული, ამასთანავე შენ ხარ ჯგბირი, შლეგი ტალღების შემკეტველი რვალის კლიტულში”.

სული არის როგორც დიონისოს (ქვეცნობიერის, ქოტურის, დეფარონის), ისე აპოლონის (ღვთაებრივი პარმონის) სავანე: “შენში ღრეობდა დიონისო და აწ აპოლონი უკრავს შენში ღვთაებრივ პანგებს” (პაემანი) (1, 121).

“პაემანი” ეძღვნება ზვიად გამსახურდიას, რომელიც წერს, რომ ამ ლექსში მერაბმა “საოცრად იწინასწარმეტყველა ის, რომ იგი ჩემზე ადრე დასტოვებდა ამ წუთისოფელს და მე მის აკლდამასთან, თალხით მოსილი, დავლოდებოდი მეგობრის ანრდილს. აკი ამისხდა ყოველივე!” (15)

სულით მეკვრებით აღდგომის საწინდარია “სინანულის ზღვა”, ცოდვათა მოკვდინება: “...ნამს სინანულის ზღვაში ჩაყვინთო, მოკვდი და მეკვრებით აღდექ (სული დაიცა) (1, 40).

გველის და ცოფის სახეში სიმბოლიზირებული ბორბლება ემტვრება სიკეთეს, რწმენას: “გველი ღუზიდან ამოჰყრის გემებს, ზღვაში გადარეკავს ლახ-ტი”.

შარლ ბოდლერი ყოველ ადამიანში

ხედავს უარყოფის სულს, რომელიც სიმბოლიზირებულია გველის სახეში და “სავსე იმედის თასს” აცარიელებს ეს “აუტანელი გველეგესა” (მკებნარი) (14, 252).

“სიბრძნის წყაროსთან (ღმერთთან) წილნაყარს ძალეუძს თავის ნებას დაუ-მორჩილოს “ოკეანეთა ვნება”, რათა სულში აშენდეს ახალი პლანეტა: “და ოდეს ვნებას ოკეანეთა, გარდაქმნი პირმშოდ შენივ ნებისა, სულში ჩადგება სულ სხვა პლანეტა, სხვა სიბრძნე სფინქსის ქარაგმებისა” (სფინქსი) (1, 7677).

ადამიანი უნდა ელტვოდეს მადლის მდინარეს, ცის წყაროს – ღმერთს. (წყარო) (1, 115).

“მკედარი ტბა” ეწოდება უგულო, ეკო-ისტ, მხოლოდ პირადულისთვის მზრუნველ არაკაცს (ბიბლიური რემინისცენციები) (1, 87-164).

პოეტის იდეალია “მხოლოდ გადარჩე-ნილი გემები, მხოლოდ გადაუმსხვრევი ანძები” (ქარვა გაუხუნდათ ალგებს), რისთვისაც საჭიროა “რწმენადა კეთილსინ-დისიერება” (პავლე მოციქული, I ტიმოთე, 2, 19) (5, 440).

კოსტავას რწმენით, ბოროტება ჯერ სულში, “ასტრალურ ზღვაში” უნდა დამარ-ცხდეს, რწმენის გზით, რათა განწმენილი ადამიანი სიკეთისთვის ირჯებოდეს, ასეთი პიროვნების იდეალი იყო ზვიად გამსახ-ურდია, რომელსაც შემდეგნაირად მიმარ-თავს: “დაუცხრომელო სულიერ ცლაში, დაუსაბამო სიტყვის მსმობლო, უკიდვანო აღმარალურ ზღვაში, დემონთა ხროვის დაამახობლო” (ძმას ქრისტესმთერს) (1, 11-16).

როგორც ვხედავთ მერაბ კოსტავას ლექსი ღვთიური სიყვარულისა და სათ-ნობის წყაროა ულევი” სოსო ჯაჯანიძე მერაბ კოსტავას შემოქმედება.

ფილოსოფიური ღირსების ზოგიერთი პრობლემა – ჰადესი მერაბ კოსტავას პოეზიაში

მერაბ კოსტავამ სულის თვალთ იხილა „ათასჯერი, ათასთვალდი, უჩინარი მხლებელი, მჭკვრეტელთაგან უხილველი, ქვეყნად“ სული.

სულის უკვდავების იდეა გასდევს მის პოეზიას: „ნუ გგონიათ დამაბერონ წუთისოფლის ვალებმა, ან როდისმე დავიჯერო სულის გარდაცვალება“.

პოეტის რწმენით, მიწაზეც და საიქიმიც შეიგრძნობა „სულის სუნთქვა“: „საიქიოც, სააქიოც სუნთქვა არის სულისა“ (გერაფერმა განაქაროს“ (1,20-21).

ასევე შესაძლებლად მიჩნეულია ხილულსა და უხილავს, სოფელსა და ზესთასოფელს შორის ხიდის გადება, ხოლო ჭეშმარიტი ლექსი არის „სიკვდილის ხიარი, შავეთში გაღანახელი“ (ლექსი) (1,60-61).

მერაბ კოსტავამ დანტესავით იმოგზაურა მიდმურ სამყაროში და წინასწარმეტყველური ხილვები გაგვანდო. ქართველ პოეტს უმაღლესი პოეზიის დანიშნულებად მიანდა ჰადესის ჭკრება, „სულეთის სიდრმის“ განცდა და ამ თვალსაზრისით გამორჩევედა გალაკტიონ ტაბიძეს და ტერენტი გრანელს (გალაკტიონი) (1,144-162).

მიწის მკვიდრთა სიამაყე ზეცის გადასახედლანს, უმაღლესი სამართლიანობის არშინით გაზომა, სადაც სულ სხვა კრიტერიუმებით განიკითხებიან ადამიანები: „...სიამაყე, აქ რომ მბრძანებლობს, მათხოვარია იმ სოფლის ბჭესთან“ (ძმას ქრისტესმთერს) (1,14-15).

„მაცდური“, შემთხვევითობის წყალობით, შეიძლება ცხოვრების საჭესთანაც აღმოჩნდეს, მაგრამ „ამგვარ სტუმარს ზეცაში არ აქვს თავშესაფარი, რომ ვერ იხილავს სანუკვარ შედეგს, ჭეშმარიტებას ვინც ვერ იშვილდება“.

ძმის აღსარების გამცემი ზიარებამდე თუ ვერ მიიზნაივებს, ვერასოდეს ეღირსება შევებას (ძმას ქრისტესმთერს).

მაღალზნობრივი ადამიანი გამუდმებით სრულყოფისკენ, ამასთან, შუთავს თავის წარმავლობაზე, ცდილობს გადაიხედოს მიდმურში, თუმცა რწმუნდება, რომ უკვდავება არაა მისი ხვედრი, მაგრამ ცნობიერების გამიღვრებას და ახალი მორალური ღირებულებების მიგნებას ახერხებს.

სატრფოს ანრდილს წინამძღვრობით

სულეთის სამყაროში მოგზაურ დანტეს ამ ოდისეის მიზანი ასე დაუკონკრეტა ბეატრიქემ: „...არა იმისთვის, რომ სრულყოფა მოგახვეჭინო (ეს არ მოხდება), რათა თავად განათდე შენაც მის ათინათით და იტყოდე: „აჰა, ვარსებობ““.

ახალი შთაბეჭდილებებით გამდიდრდა ასტრალურ მოგზაურობაში დანტეს ხედავ და სული: „...გამახვილდა აქ თვალი ჩემი და შემეცნებაც მკვიდრ ნიდავს დამყარებია“.

ახალ, სამერმისო ცნობიერებამდე ამადლება, „ხილვის გაახლება“ ჰადესში ჭკრეტის შედეგი „ღვთაებრივი კომედიის“ მიხედვით.

სიკვდილია ადამიანის ხვედრი, მაგრამ წმინდა სულებს სამოთხე ელოდებათ: „კაცს სიკვდილი... უწერია, რათა სამოთხეს აქ ეწიოს, – მან ეს არ იცის, თუ რა ნეტარი გველოდება ზეცაში რთველი“.

სიკვდილის საიდუმლოებებზე ფიქრი, სიცოცხლეში სიკვდილის განცდა რწმენით ხვედრია, რათა დამარცხდეს წარმავლობა სულის გადარჩენის ფასად: „...მრავალი მწარე სიკვდილი უნდა განიცადოთ ცხოვრებაში, მქმედნო! ესე იქნებოთ მეოხენი და დამცველნი ყოვლისა წარმავლობისა“ (3,56).

სიკვდილის შიშის დამარცხების, იდუმალებაში წვდომის საშუალებაა გამუდმებული ფიქრი და გაშიანურება ამ უღმობელი მოვლენის: „რათა იარაღი აეყაროთ სიკვდილს, ჩამოვაშოროთ მას იდუმალების სასურველი, დაუეკვირდეთ და თანდათან გავეშიზნაურდეთ მას... უფრო ხშირად ვიფიქროთ მასზე, ვიდრე სხვა რამეზე ვფიქრობთ“ (მიშელ მონტენი, ცდები) (4,11).

ჩვენი ხანმოკლე სიხარული ყოველთვის სიკვდილის სამიზნეა და მუდამ უნდა გვახსოვდეს ეგვიპტელთა დღესასწაულები, როცა დარბაზში, ნაირნაირ ხორავთან ერთად, შემოჰქონდათ მუშია შეძახილით: „მემენტო მორი“, რათა სიკვდილი შეეხსენებინათ მონადიმეთათვის.

„არ ვიცით, სად გვისაფრდება სიკვდილი, მაშ მოდი, ყველგან ველოდოთ მას. სიკვდილზე ფიქრი თავისუფლებაზე ფიქრს ნიშნავს, ვინც მიუწვია სიკვდილს, მონობას გადაეჩნია“.

სიცოცხლის წესის შერჩევაში მთავარი მრჩეველია სიკვდილზე ფიქრი: „ვინც გვასწავლის, როგორ მოკვდეთ, იმავდროულად გვასწავლის, როგორ ვიცხოვრობთ“.

„სიკვდილზე ფიქრი ძალიან სასარგებლო რამ გახლავთ“.

გარდაუვალზე ფიქრი მთავარი სიბრძნის მიგნების საშუალებაა მერაბ კოსტავას მიხედვით: „სიკვდილზე ფიქრებს, სიბრძნის ამ დედას, თუ სიამარცხვინოდ არ გაეცევი, ჯანგალეული სხეულის ჭკრება, შემაზრუნ შიშად თუ არ გექცვა, მაღალი აზრი უფსკრულთა ზედა, გარეშემოთა და შენდა ბედად, კვლავაც აღმართავს ხელთუქმნელ სვეტად, ჭეშმარიტების შენისა ჭკრებად, მშობლიურ ცასთან კვლავ შემაერთებს“ (შიშშილობა) (1,133).

მუცლის მსახური ადამიანი „დაუანგებულ ძრავას“ მიავაგს, იგი დაცვილებულია მაღალ იდეალებს, ამოების მონას დავიწყებულნი აქვს მიწის ვალი მაშინ, როცა ტანჯვა ცნობიერების ამადლება, ახალი ზნეობრივი ჭეშმარიტების მიგნებას უნდა ემსახუროს: „საგზურს მიწისას რა თავში იხლი, სიცოცხლე განა უვალ არის, ამოებით თავს რატომ ილდი. შეუპოვრობის განცდა ჯიოტი დე, ნადრეგად სიკვდილს განელოს, ოღონდ ეკ ტანჯვის ყოველი წუთი, ცნობიერების არეს შეეცხო“ (1,138).

სიკვდილის შიშის დაძლევის შეგვაძლებინებს იმის შეგნება, რომ იგი „ახალი სიცოცხლის დასაბამია“, სიკვდილი საყვარული წესრიგის ერთი ნაწილია, ის არის სამყაროს სიცოცხლის ნაწილი“ (4,19).

ქვესკნელის ღმერთი ჰადესია დედამიწის ერთ მესამედზე გაბატონებული და სისხლსავსე სიცოცხლეს ანრდილების სამეფოდ აქცევს.

„ჰადესი... ადამიანს ...მიწიერი სურვილების სასიამოვნო თვალსაწიერს გადაუხსნის, შედეგი კი ყოველთვის ...განადგურებაა (პერმან ვაიდელენერი, „ჰადესის ანრდილება“)(5,151).

სიკვდილს „ბოროტებათა შორის უმცირესად“ მიიხსენებს ფრენსის ბეკონი, რადგან სწამს, რომ სიკვდილის შედეგად ადამიანი ყოველდღიურობას სცილდება და გარდაისახება უფრო მაღალი არსებობისთვის: „სული, ასხლტომილი სხეულის არტახს, თვითვე მადლდება ყოველდღიურობის არაღნამგდები, მიჰყვება თავის წარმართველ ხელს.

...სიკვდილი არსებობისგან კი არ ათავისუფლებს ადამიანს, მარტოდენ გარდასახავს მას...“

...სიკვდილი მოკეთა ჩვენი, ხოლო ვინც მზად არ არის კეთილი მასპინძლობა გაუწიოს მას, უშფოთველად ვერ იცხოვრებს ამ ქვეყანაზე“.

მაგრამ რაკი სიკვდილი გარაუვალაა სანატრელია სიკვდილი არა წინაშე მტერთა, არამედ მოყვასთა შორის (ფრენსის ბეკონი, „სიკვდილის თაობაზე“).

ჭეშმარიტი პოეზია ერთდროულად ცდილობს სიკვდილ-სიცოცხლის საიდუმლოებათა წვდომას: „არ ვარ მეხობტე მარტოდენ სიცოცხლის გრძნობის, სიკვდილის ტრფობაც შემიქია, მიდიდება“ – ამბობს უოლტ უიტმენი (პიმნერი სიხარულისადმი).

შარლ ბოდლერისთვის სიკვდილი „ეველი კაპიტანია“ და პოეტს სულის იყოს მისი მეგზური უფსკრულში, ცის და ქვესკნელის ბჭეთა გახსნისას, რათა „უცნობში მოვიძიოთ რამე ახალი (მოგზაურობა).

ბოდლერის სტიქიაა მოგზაურობა ჰადესში, მიჯნურთა, უპოვართა, ხელოვანთა სიკვდილის გაცნობიერება. გარდასხეულების თეორიის, სულის უკვდავების რწმენით პოეტი უიმედობას ამარცხებს.

ნიცშეს მიხედვით, „ყველა საფლავთა მშუსრეულია ნება“ და „სად საფლავნი ჰკიებენ, ჰკიებენ აღდგომანი“.

„ხედმეტებს, ყვითლებს, შავებს, სულით ჭლექიანებს, ცოცხლად მკვდრებს, ცოცხალ კუბოებს, სულის სიმძიმით მოსილებს შეჭირვებულებს“ ნიცშე ურჩევს: „ზრუნვიდეთ, რათა ცხოვრება მოისპოს, რომელი მხოლოდ ჭირვება“ (სიკვდილის მქადაგებელთათვის).

„ფაუსტში“ გოეთე სიკვდილს „ძმას“ უწოდებდა: „და ჩვენი ძმა სიკვდილი ჩვენსკენ მოიპარება“.

„შოთა რუსთაველი ირწმუნებოდა: „ცდების და ცდების სიკვდილისა/ვინ არ მოედის წამისად“, ამასთან, „სჯობს სიცოცხლესა ნაზრახსა სიკვდილი სახელოვანი“.

ბარათაშვილი შეგვაგონებდა: „არც კაცი ვარა, რომ ცოცხალი მკვდარსა ემსგავსოს“ (ფიქრი მტკვრის პირის).

სიკვდილ სიცოცხლის გამოცანა ასე გაუაზრებია ვაჟა-ფშაველას: „მრწამს, მარად მიწამებია მუდმივ სიცოცხლე სულისა, კარვისა, ქვეყნის მოყვარის, ქვეყნის ბედისგან წელულისა“ (მრწამს, მარად მიწამებია).

კონსტანტინე გამსახურდიასთვის სიკვდილი იყო „ჩვენი ცხოვრების იდუმალი ეტრატზე აღბეჭდილი მეშვიდე ბეჭედი, ჩვენი სულის უკანასკნელი წრთობა, უკანასკნელი ომი, მოუცილებელი მეაჯრე“.

„უკვდავება მხოლოდ ისეთ ადამიანს დაუმკვიდრებია ამქვეყნად, ვინც მაღალი გრძნობის სახელით ცოცხალი ზიარებია სიკვდილს. გზა, უკვდავებისკენ მიმავალი, მუდამ სიკვდილის არკის ქვეშ გაივლის, გვაზიარებდა თავისი მრავალნადადი სულის გამოცდილებას კონსტანტინე გამსახურდია.

მწერალი დირსეულად ემზადებოდა ამ უკანასკნელი ომისთვის და, მართლაც, გაბედურად, ფეხზე ამდგარი შეხვდა „ხელცვილიან ბერიკაცს“.

გალაკტიონ ტაბიძე დაინტერესდა „ყოფნისა და არყოფნის წიგნებით“, შეიგრძნო „სიო, სამიქვეყნიო და საამსოფლო“, შექმნა თავისებური სიკვდილის სახელმძღვანელო, თავისი „შავი წიგნი“ და სიკვდილი „ვარდისფერ გზად“ წარმოისახა, „შუქთა კამარას“ „დიდ საიდუმლოს“ ანუ უზენაეს მსაჯულს შეხვდა, რომელმაც მშობლიურ ცაზე შუქის სახით განუხაზვდრა ადგილი: „შუქად მშობლიურ ცას შეეშენები“ (დრო) (9,77).

ლუარა სორდია, (გაგრძელება იქნება)

სრულიად საქართველოს პულოსავით საქართველოს პირველი კანონიერი პრეზიდენტის დაბადების დღეს!

პირველი ილია შალვაშვილი!

დაბადების დღეს ვულოცავთ საქართველოს რესპუბლიკის კანონიერ პრეზიდენტს, ბატონ ზვიად გამსახურდიას!

სრულიად საქართველოს კი ვულოცავთ რეფერენდუმის ჩატარების 27-ე წლისთავს!

დაბადების დღეს ვულოცავთ

პროფესორს, რომელმაც თავისი განსწავლულობით, დიდი რწმენით, თავისუფლებისათვის თავდადებული ბრძოლით მნიშვნელოვანი ცვლილებები შეიტანა მსოფლიო პოლიტიკაში...

საქართველოს უახლეს ისტორიაში ზვიად გამსახურდია ის ერთადერთი ხელისუფალია, რომელიც თავისუფლების მაღალი იდეალებიდან გამომდინარე მოქმედებდა მხოლოდ ეროვნული სულისკვეთებით ერისა და ქვეყნის საკეთილდღეოდ! სამწუხაროდ თუ საბედნიეროდ, მან თავისი შორსმჭვრეტელობით ძალიან დიდი ხნით გაუსწრო მის თანამედროვეებს... ამ გზაზე მიუხედავად დიდი წინააღმდეგობებისა, ქრისტიანული მრწამსიდან არ გადაუხვევია: მოყვასის სიყვარული, ერთგულება და მოყვასისთვის თავგანწირვა იყო სწორედ მისი ცხოვრების კრედიტო!

ბატონი ზვიად გამსახურდია ერთადერთი პოლიტიკოსია, ვინც 90-იან წლებში დიად დაუბრუნებდა "ახალი მსოფლიო წესრიგის" დასამკვიდრებლად მებრძოლ მასონურ სამყაროს! მისი უმთავრესი მიზანი იყო არა მხოლოდ ჩვენი სამშობლოს დამოუკიდებლობა, არამედ ქართველი და მსოფლიო ერების თავისუფლება! საქართველოს რესპუბლიკის პრეზი-

დენტის მიერ იმ დროს დაწყებული ბრძოლა, დღეს სირიაში დასასრულს უახლოვდება!!! შემთხვევითი არ არის ის ფაქტი, რომ სამშობლოდან სიმართლისთვის, პრეზიდენტის ერთგულებისა და საქართველოს სიყვარულისთვის დევნილი ზვიად გამსახურდიას ერთგული გვარდიელები სირიის მიწაზე იბრძვიან დღეს სიმართლისა და საერთაშორისო სამართლის ნორმების აღდგენისთვის! ვიმედოვნებთ, რომ კეთილი სძლევს ბოროტს და გამარჯვებით დაგვირგვინდება თავისუფალი, სამართლიანი სამყაროსთვის მათი 25 წლიანი ბრძოლა!!!

სამშობლოსთვის თავდადებულ, ჩვენი ღირსეულ პრეზიდენტ! ახლოვდება დღე, როდესაც გაერთიანებული ერების ორგანიზაციასა და მის შემადგენლობაში შემაჯავდ მსოფლიო ქვეყნებს გამარჯვებული ქართველები ამაყად წარუდგენთ კანონიერი უზენაესი საბჭოს მიერ მიღებულ საქართველოს რესპუბლიკის დამოუკიდებლობის აღდგენის აქტს! დოკუმენტს, რომლის საფუძველზეც საქართველოს რესპუბლიკა საერთაშორისო სამართლის სუბიექტად მათ მიერვე იქნა აღიარებული!..

ბატონო პრეზიდენტო! უმძიმესი დღეების გაძლება გარგუნათ ბედმა

სამშობლოს სიყვარულის გამო, მაგრამ დასახული მიზნისთვის არ გადალაცხით! ამ გზაზე მეგზურად დაგვიყვანეთ ქართველი ხალხის სიყვარული და რწმენა უზენაესი ჭეშმარიტებისადმი!.. თქვენი მოწამებრივი ცხოვრება მაგალითია სამშობლოსადმი თავდადებისა!.. საქართველოს მტრების მიერ იავარქმნილ კოლხურ კოშკში კვლავაც ჩამორეკენ გამარჯვების ზარები!!!

გაუმარჯოს ჭეშმარიტად თავისუფალ ჩვენს სამშობლოს!

საქართველოს აღდგომა და ივერიის გაბრწყინება გარდაუვალია!..

მაშ – "გაიღვიძე ქართველო ერო! გაიღვიძე და მიჰყევ გზას ჭეშმარიტებისას, სიკეთისას, ღვთისას, ამინ"!!!

ჩვენთან არს ღმერთი!!!

ნიუ იორკში მცხოვრებნი:
ნანა ტატიანაშვილი, მარიამ ხორბალაძე, მარიამ ხუბუღაძე, საქართველოში მცხოვრებნი: ეთერ მბალობლიძე, დიანა მინაბაძე, ციალა თოლორაძე, ჩვენს ამ მილოცვას უერთდებიან "კავკასიის ეროვნულ-განმათავისუფლებელი მოძრაობის" მებრძოლები სირიიდან!!!
ნიუ იორკი, აშშ

იმაღლი ნუ მოგიშალაოთ ღმერთო!

იმედი კარგი საუზმეა, მაგრამ ცუდი-ვახშამი!
მ. შალვაშვილი

"მეხსიერებას მოკლებულ ადამიანს არა აქვს სიკეთის აღქმის უნარი, მეხსიერების გარეშე არაა განათლება, სინდისი, ზნეობა" – (თ. ბუთხუჯი). ამ სიტყვების ჭეშმარიტებას ყოველთვის გრძნობდა ქართველი ერი და იმედია დღესაც სათანადო ძალისხმევით მიაპყრობს ერის მომავალს.

არსებული სიტუაცია ძალაუნებურად გვიბიძგებს იქით, მოგუხმობს მეხსიერებას და გადავხედოთ ისტორიას, რა გზებით, რა მეთოდებით ვახორციელებდით ყოველივე იმას, რაც უზრუნველყოფდა რეგიონში განლაგებულ ერთ მუშტად შეკრულ ხალხებს, რომლებიც კავკასიონის ჩრდილოეთს და სამხრეთ კავკასიას მოიცავდა, მაგრამ ბუნებრივი სიახლოვის და გენეტიკური ძლიერების შესაბამისობაში მოსვლით ათასწლეულებში ერთნი, ერთ ერად ჩამოყალიბდა, სხვანი ურთიერთშორის მრავალმხრივი სიახლოვისა და მეგობრობისა, როგორც მეზობლები, დამკვიდრდნენ და საკუთარი დამოუკიდებელი განვითარება ჰპოვეს, შემდგომში კი მათ ცხოვრებაში მინიჭდნენ როლი მათმა სარწმუნოებამ თამაშში.

გადავხედავთ რა საქართველოს ისტორიას, კულტურას, პროზას, პოეზიას... თითოეული ქართველის დღევანდელ გაუსადღის პირობებს (არ ეხება მცირედენ გამონაკლისს), აუცილებლად დაგვაფიქრებს ჩვენს ყოფაზე, თუ რას წარმოვადგენთ დღეს, საიდან მოვდივართ და რა ზნეობრივი საფუძვლები გააჩნია ყოველივე ამას. მე ვისურვებდი კრიტიკულად შეხედოთ ყოველივე დღევანდელობას და ყველაფერი გავაკეთოთ სამშობლოს უკეთესი მომავლისთვის. ქართველობამ საკუთარ 5000, გნებავთ 8000 წლოვან ისტორიას, საიდანაც საქართველოს წინაურ პერიოდს შედგინებობს შექმნის დაფიქსირებით ადამიანის, მრავალფეროვანი კვალი დაამჩნია თავისი შუქრდილებით. ამ ხნის მანძილზე მრავალტონაჟულ ერს 100-150 ბედნიერი წელი თუ ჰქონია ცხოვრებისა, მაგრამ მრავალმხრივი ძნელებლობის, მტრინობის და ძირითადად ქართველთა ცხოვრებაში მათივე უარყოფითი თვისებების მომძლავრებამ, უდმერთობამ და უზნეობამ ერი ყოფნა-არყოფნის ზღვრამდე მიიყვანა.

საბჭოთა კავშირის გასული საუკუნის 20-30-იანი წლები, როდესაც ადგავეს მიწისაგან პირისა ტროცკი-ტუხაჩევსკის მიმდევრები, რეპრესიაში გაუშვეს 2,5-მილიონზე მეტი საბჭოთა ადამიანი, რა მდგომარეობაშიც იხსნა არამცაოთუ საბჭოეთი, რომელიც სახსნავი კავიდან ატომის მქონე უძლიერეს ქვეყნად აქცია, არამედ ფაშისმისგან მსოფლიოც იხსნა. არ შეიძლება თვალი დაგუხუჭოთ ისტორიას, როგორც არასდროს გზა გავუხსნათ მასონიზმს, უარყოფით სულიერება, ჩვეკლათ ყოვლად ცნობილი ჩვენი ბრძოლისუნარიანობა და მეზობლობის ერთგულება, ისევე როგორც საძრახისი, ნაცნობს ცოლი წართვა და ციმბირში გადაასახლა, მორე რეპრესირებულს ბინა წართვა; სიყვარულით, ჯერ კოჯორში დაცემული მ. მაყაშვილი გმირად აღიარეს და ნ. კეცხოველი სახელმწიფო უნივერსიტეტის რექტორად დანიშნეს. ეს იმნიშავს, რომ ხალხი საკუთარი აზრების და სურვილების შესაბამისად „ჭრელი“ მუდამ, მაგრამ მთავარი მომავალზე ზრუნავს. ქვეყნის მომავალი და თვითუფლები ჩვენგანი წარსულსაც გვახსენებს, თუნდაც სოლომი-გომორის დაღუპვა, მასონიზმის მოსპობა 20-30-იანი წლების საბჭოეთში და აქვე ფაშისმის განადგურება, ახლა კი ქრისტიანობის წინააღმდეგ განწყობილი ამერიკა მიექანება უფსკრულისკენ. ეს და სხვა მრავალი მოვლენა თუ მაგალითი, მ. შ. ნოსტრადამუსის, კეისის, მესინგის, ვანგას, მამა საროველის, ბერი გაბრიელის და სხვათა გონიერება (სხვა რომ არაფერი ვთქვათ), ჩადებულა მამა ზეციერის საწისში, ხოლო ღვთისმშობლის წილხვედრილ ქვეყანას და აქ ღმერთებად წოდებულ ადამიანებს ღირსეული მართლმადიდებლობა ეკუთვნით.

დროა გამოვიყენოთ თავისი არსებობის ისტორიის მანძილზე ბრძენი მეზობლების მ. შ. რუსეთის, ისრაელის, (რომელიც ოცდაექვსი საუკუნე, მეტი, დიდი ნაწილი ჩვენთან ცხოვრობდა), და სხვების, გვერდში რომ დაგვიდგებიან მათგან საუკეთესო თვისებები გადავიდოთ. მაგალითისთვის შეიძლება ავღნიშნოთ რუსეთში გასული საუკუნის 20-30-იანი წლები, როდესაც საფუძველი ჩაეყარა შემდგომში მისი ძლიერების ყოველმხრივ განვითარებას, 40-იანი წლების ბოლოს კი, ისრაელის გაძლიერებისთანავე მსოფლიოს ყველა კუთხეში მტრების

მოძიება და დასჯა დაიწყო, ხოლო თვით ისრაელის ორი პრეზიდენტი, ეკლესიამ „პულსა დენურა“-ზე (იგივე „ანთიმე“ ჩვენს ენაზე) გადასცა! ღმერთის ნებით, მავანთა წინააღმდეგ ჩვენს საქონიანო ქვეყანაში იგივე განხორციელდება!

ღვთისმშობლის წილხვედრილ ქვეყანას ისტორიული განვითარების სხვადასხვა ეპოქაში ყოველთვის ჰყავდა გამორჩეული შვილები, რომლებიც თავისი ინტელექტითა და ბრძოლისუნარიანობით მშველელად ევლინებოდნენ ერს, მაღალად ეღვივებდნენ სამშობლოს დაჭრილ, დაავადებულ ერთიან ორგანიზმს და მედრეთით აღადგენდნენ მას. მსგავსი მაგალითია 2012 წლის ოქტომბრის საპარლამენტო არჩევნები, რომელმაც „ქართული ოცნების“ ლიდერის მეშვეობით იხსნა სამშობლო საბოლოო გენოციდისგან, მაგრამ გარე ძალებმა გადაიბრეს რა მხარდამჭერები მათივე მეშვეობით გახრწნა და დაავადა ქვეყნის მოსახლეობის მნიშვნელოვანი ნაწილი, როგორც არიან გარეშე ავანტიურა, ნარკომანები, ლოთები, იაღოველები და ა. შ. ხოლო ხელისუფლების ყველა დონეზე უგუნური ან პირადი ინტერესებით მოცულნი საქმიანობენ. ჩვენს წინაშე არსებული სირთულეები მრავლადაა მაგრამ ყველა ქართველის უპირველესი და უმნიშვნელოვანესი საფიქრალი არის ურთიერთგანსხვავებული აზრები, როგორც კრიმინალისტიკაში ადამიანის პირადი კანის სუნი და თითის ანაბეჭდი, რადგან ანალოგიური დამოკიდებულებით იმდენი იქნება რამდენი ქართველიც ცხოვრობს ცისქვეშეთში. ჩემს ერთ-ერთ ბოლო წერილში („ილორო“, 28-ნოემბერი 2017 წ. № 419) გადმოვიცემდი აზრს, რომ ლიდერი თავის საქმიანობაში გასამარჯვებლად ხელსაყრელ სიტუაციას თვითონ ქმნის, მაგრამ ქვეყანაში ხშირად იმას ფიქრობენ, რომ თავისი ინტერესები უფრო წინ დააყენონ ვიდრე ქვეყნის ინტერესები. ყოფილმა პარლამენტარმა მეჭიაურმა მაკორიტარებში ხუთი დღეეული მამულში შეიფანა, მაგრამ მათ ვერ შესძლეს აზროვნების ერთ წერტილში ფოკუსირება, რის შემდეგაც კვლავ ინდივიდუალურად გაავრცელეს სამშობლოსათვის ბრძოლა. მეხუთე კოლმანა კი ნაცემოდრობის წინამდებლობით შესაშური სიმტკიცით იბრძვის, კვლავ მტრობას ეწევა თავისი და ერის მიმართ, არ აფასებენ როგორც ერეკლე მეორის მიერ რუსეთთან

მუსლიმურ გარემოცვაში მეოფე ექსპანსიონათის საქართველოს მიერთებას და ვინმე ტოტლებენის მოღალატურ ქმედებას უფრო მნიშვნელოვნად მიიხსენებს ვიდრე რუსეთის მომავლის ნაღვალს, რითაც მათთან კავშირში მყოფმა ხალხმა ხუთ მილიონს გადააჭარბა, ეკონომიკურად გაძლიერდა და აყვავდა. ასევე ვერ ერკვევიან საბჭოთა რუსეთის შემოტრაში, რის შემდეგაც აღკვეთეს თურქი ოკუპანტების შემდგომი აგრესია, შეაჩერეს ქვეყნის ჯიჯანა, თუმცა ვერ მოასწრეს ჟორდანიების და ორჯონიკიძეების მტრული ძალების ამოძრკვა, ვინც გაასხვისა ქართული მიწა, ერის სიმდიდრე. გადავხედოთ ჩვენს დღევანდელობას და კარგად დავინახავთ თუ რა გველის ე.წ. ოპოზიციონერი ძალების, უგუნური, სათავისოდ განწყობილი ხელისუფლებაში მყოფი ადამიანების მიერ, სადაც მიხუტა გამო რუსეთი როგორც ადრე ერთობრივ ქართულ-რუსულ საქმეს ვერ გააკეთებს. რა მოხდებოდა თუ ე.წ. ოკუპანტები არ შევიდოდნენ აფხაზეთში, სამაჩაბლოში და მათ ერთმორწმუნე ქვეყანაში ნატოს ჯარების ბაზირებას დაუშვებდნენ, ამერიკა ომში რუსეთთან ვერ ჩაებმებოდა, მაგრამ დაგუშვავთ, ომის შემთხვევაში ბაზის გასანადგურებლად საქართველო მთლიანად უნდა დაებომბა? დღეს, ე. წ. ოკუპანტთა წინააღმდეგ მტრული ძალების აგიტაცია-პროპაგანდის მიუხედავად, რუსეთის მხარის გვირაბის ბოლოს ნათელი წერტილი მოსხანს, მათი მხრიდან ერთმორწმუნე მეზობლების გაერთიანება კვლავ აღდგება, ისტორიას ჩაბარდება კავკასიაში ნატოს ბაზის შესადლო განლაგება, წყლისა და ამდების (პამპერის) შემოტანა როგორც წარსული ომის შემდეგ და ისევე უზრუნველყოფდა შემოზიდვას მუდმივად საჭირო ამდებით, როგორც სამხრეთ კორეაში. აქედან გამომდინარე ხომ არ სჯობდა ქვეყნის ყოველგვარ ძლიერებას, რომელსაც ძირითადად შინაური მტრები ეწინააღმდეგებენ და მათ უსმენენ, უპირველეს ინტელექტუალ-მამულიშვილებს ა. ჭაჭიას, ლ. ვასაძეს, დ. თევზაძეს, ე. კვიციანს, ტ. წითელაშვილს და სხვებს მოუსმინონ, რათა მათივე მოთხოვნით გზა მიუჩინონ მტრებს ტროცკი-ტუხაჩევსკის მსგავსად, ამით ექნება საქართველოს უკეთესი მომავალიც, მეზობლებიც და მეზობლობაც.

აშთანდილ ციხისთავი

წარმატებული ნიჭიერება

სამაყოა და სასიხარულოა, როდესაც ნიჭიერი ადამიანი, თავისი ცოდნით, მისთვის საინტერესო სფეროში გასაქმნის კოვებს. სახელსა და ღირსებას მოუტანს მშობლიურ რაიონსა და საყვარელ ქვეყანას.

სამეგრელოში, აბაშის მუნიციპალიტეტში მცხოვრები კუციების გვარი ერთ-ერთი იმ გვართაგანია, რომელიც გამოირჩევა პატიოსნებით, შრომისმოყვარეობით, ურთიერთმინდობითა და ნიჭიერებით. ამ გვარს ჰყავდა და ჰყავს თვალსაჩინო შვილები, რომელთა გასხვებით ჩვენს მესსიერებაში იშლება ცნობიერებისთვის მოსაწონი ფურცლები.

ზემოთ აღნიშნულიდან გამომდინარე, გასახარია, რომ ქ. აბაშაში აკაკის ქუჩაზე აღიზარდა, 1968 წლის 30 ნოემბერს დაიბადა და მომავალში მეცნიერულ

მწვერვალებისკენ გზა გაიკვლია თეიმურაზ (თემურ) აბიბოს ძე კუციამ. ადრეული ასაკიდან ზუსტი მეცნიერების სიყვარულმა, მასში დიდი ძალისხმევა გამოიწვია, რაც აუცილებელი იყო ამ უდავოდ საინტერესო სფეროს დასაუფლებლად.

დღეს თეიმურაზ კუცია მოღვაწეობს ავსტრიაში, ქ. ლინცის იოჰან კეპლერის სახელობის უნივერსიტეტთან არსებულ სიმბოლური გამოთვლების კვლევით ინსტიტუტში, მათემატიკურ მეცნიერებათა დოქტორის, ასოცირებული პროფესორის (დოცენტის) ხარისხით.

მისი წარმატებულობის წინა პირობა იყო მისი გარემო. მომავალი მეცნიერის ჩამოყალიბების საქმეში დიდი წვლილი მიუძღვის პირველ რიგში ოჯახს, სკოლასა და თბილისში მიღებულ უმაღლეს განათლებას. ჩვენთვის საამაყო მეცნიერის მამა აბიბო კუცია აღიზარდა ოთხ დედ-მამიშვილთან ერთად პატიოსან ოჯახში. ის პროფესიით ინჟინერ-მექანიზატორია. წლების მანძილზე აბაშის სასოფლო-სამეურნეო ტექნიკურ სპეციალურ საგანებს ასწავლიდა. დედა - ნელი ფირცხალავა პროფესიით ფილოლოგია. იმავე ტექნიკურში ასწავლიდა ქართულ ენასა და ლიტერატურას. ნელი მასწავლებლის მამას, ვალერიან ფირცხალავას მინიჭებული ჰქონდა რესპუბლიკის დამსახურებული პედაგოგის წოდება.

თეიმურაზ კუციამ წინაპრებიდან

მომადებული სწავლის სიყვარულით, თავისი ნიჭიერებით მიადწია წარმატებებს მათემატიკურ სფეროში. თავისი საყვარელი მშობლიური ენის, ქართულის შესანიშნავად ცოდნის გარდა, ძალიან კარგად იცის ინგლისური, რუსული ენები, ხოლო გერმანულ ენას საშუალოდ ფლობს. მან ქ. აბაშის მეორე საშუალო სკოლის ოქროს მედალზე დამთავრების შემდეგ, წარჩინებით დაამთავრა თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის მექანიკა-მათემატიკის ფაკულტეტი. მინიჭებული ჰქონდა ფრიადოსნის სტიპენდია. 1997 წელს, თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტში მოიპოვა ფიზიკა-მათემატიკის მეცნიერებათა კანდიდატის ხარისხი. 1998-2002 წლებში, წარჩინებით იცავს ქ. ლინცის სიმბოლური გამოთვლების კვლევით ინსტიტუტში დოქტორანტის ხარისხს. ხდება ტექნიკურ მეცნიერებათა დოქტორი. თეიმურაზ კუცია 2002 წელს დაჯილდოებულ იქნა სადოქტორო დისერტაციის წარმატებით დაცვისათვის, ხოლო 2011 წელს ისევ დაიცვა დისერტაცია და ხდება ქ. ლინცის ამავე ინსტიტუტში ასოცირებული პროფესორი. უფრო ადრეულ, 2003 წლიდან კი მუშაობს ქ. ლინცის იოჰან კეპლერის სახელობის უნივერსიტეტში ლექტორად. მადლიერი ავსტრიელებისგან მიღებული აქვს სხვადასხვა ჯილდოები, სტიპენდიები, მათ შორის 1998-1999 წლებში ზემო

ავსტრიის მხარის მთავრობის სტიპენდია და ა.შ.

თეიმურაზ კუცია, როგორც ასოცირებული პროფესორი კითხულობს ლექციებს ავსტრიის გარდა აგრეთვე სხვადასხვა ქვეყნებში. 2011 წელს, მიწვეული იყო რუმინეთის ქ. ტიმოშოარას დასავლეთის უნივერსიტეტის მათემატიკისა და კომპიუტერული მეცნიერებების დეპარტამენტში. მიწვეული იყო ასევე ლექციების წასაკითხად იაპონიის ქ. ცუკუბას უნივერსიტეტის კომპიუტერული მეცნიერებების დეპარტამენტში. უფრო ადრე, გასული საუკუნის 90-იან წლებში, ლექციებს კითხულობდა თბილისის სახელმწიფო და ტექნიკურ უნივერსიტეტებში.

თანამედროვეობის ერთ-ერთი თვალსაჩინო მეცნიერი, 2012 წლიდან ხელმძღვანელია პროექტისა „სიმბოლური გამოთვლების ტექნიკა, ურანგო ტერმებისთვის“.

წარმატებულ ადამიანს თეიმურაზ (თემურ) კუციას ჰყავს ლამაზი ქართული ოჯახი, კარგი მეუღლე ნინო ამირიძე, სამი უსაყვარლესი შვილი: ანა, ელენე და ალექსანდრა.

მშობლიური აბაშის რაიონისა და საქართველოს დესპანს უცხოეთში, წარმატებული ნიჭიერების მქონე კარგ მამულიშვილს, თეიმურაზ კუციას წინსვლა და წარმატება ვუსურვოთ შემეცნების უკიდურეს სივრცეში, მეცნიერული კვლევა-ძიების საინტერესო ასპარეზზე.

მაღზაზ ბრიგოლია

რა ქალა აქვს ღვთის სიბჱვას და რას მოგვსჯებს მისი შეხნობა?

„დასაბამიდან იყო სიტყვა, სიტყვა იყო ღმერთთან და სიტყვა იყო ღმერთი. ის იყო დასაბამიდან ღმერთთან. ყოველივე მის მიერ შექმნა და მის გარეშე არაფერი შექმნილა რაც კი შექმნილა. მასში იყო სიტყვცხლე და სიტყვცხლე იყო ადამიანთა ნათელი. ნათელი ბნელში ანათებს და ბნელმა ვერ მოიცვა იგი“.

ბიბლია, იოანე 1,1-5;

სინამდვილეში კი, ქართველებს, ნამდვილად გვაქვს საფუძველი ვიამაყოთ დასაბამიერი უძველესი წარსულით, ადამ-იაფეტ-იბერთა პირდაპირი მემკვიდრეობით, თვითმყოფადი კულტურითა და განათლებით, რაც, ვფიქრობთ, საკმაოდ არგუმენტირებულად წარმოვადგინეთ, მაგრამ, მიუხედავად მრავალჯერადი მიმართვისა და თხოვნისა, რომ განეხილათ ჩემი გამოკვლევები და გაე-

კეთებინათ ობიექტური და არგუმენტირებული დასკვნები, პატ. მეცნიერები მორეხარისხოვან საკითხებზე ამხვილებენ ყურადღებას, ხოლო ძირითად საკითხებს, თავს არიდებენ, ან მოკლედ პასუხობენ: კ. ფიფიას ნაშრომი მეცნიერული არ არის, ეს ჩვენი სამეცნიერო სფეროს არ განეკუთვნება [საუბარია ნაშრომზე „რა ენაზე მეტყველებდნენ იბერები?“ განხილული ძირისეული ფორმების ჩასახვის, განვითარებისა და ჩამოყალიბების პროცესზე. მაგ., ყველი-სა და სხვა სიტყვების საერთო ძირის ჩასახვისა და ჩამოყალიბებისას გავლილ ევოლუციის გზაზე (იხ. ჟღ. 2010, №2(14), გვ. 50)]. ჩემს მიერ წარმოდგენილი კვლევა მათი შეფასებით არამეცნიერულია, ხოლო სიტყვა ყველის წარმოშობის მათ მიერ წარმოდგენილი შეხედულება [ყავ-ყვ-ყ-ყავ; ყო; ვი-ყოფი; გან-ყო; შე-ყო (შე-ყო); ყვ-ელი (იხ. პ. ფენრიხი, ზ. სარჯველაძე, ქართულ ენათა ეტიმოლოგიური ლექსიკონი, 2000, გვ. 520)] მეცნიერულია. ე.ი. მათი მეორე პირის ზმნა ყავ მეცნიერულია, ხოლო ჩემი იგივე ზმნა წარმოდგენილი მესამე პირში ჰყო/ყო არამეცნიერულია.

ცხადია, მათ სწორად შეაპირისპირეს ქართ. ყვ-ელი და მეგრ. ყვ-ალი, მაგრამ ვერ არკვევენ ყვ// ვ ძირისეული ფორმების ეტიმოლოგიას და, რადგან თვითონ რეკალიებით დახუნძლული მეცნიერები ვერ წვდებიან ძირისეული ფორმების წარმოშობისა და განვითარების სიღრმეებში, ღია დისკუსიაში არ შემოდიან და არ შედავებიან, მაგრამ სარგებლობენ ჩემი სამეცნიერო ხარისხის უქონლობით, ზურგს უკან, არასპეციალისტებს ეუბნებიან, ფიფიას სათანადო ცოდნა

არა აქვს და მისი შრომები არამეცნიერულიაო.

თუ სამეცნიერო ტიტულებით დატვირთული მეცნიერთათვის ქართულ-მეგრულ-სვანურ-ლაზური სიტყვების საერთო ძირისეული ფორმების დადგენა მეცნიერულია, რატომ არაა მეცნიერული, უფრო რთული, ბგერების წარმოშობის მექანიზმებისა და სიტყვათა ძირისეული ფორმების სინქრონული და დიაქრონული პროცესის შესწავლა?

საქმე ის არის, რომ ჯერჯერობით არ არის ცნობილი, რომელიმე თანამედროვე მომქმედ (სამწერლობო) ენას გააჩნდეს ენობრივი მონაცემებისა და შესაძლებლობების ის ბაზა, რომელსაც შეუძლია ჩაწვდეს სამეტყველო ბგერების და მეტყველების წარმოშობის, ასევე სიტყვათა ძირისეული ფორმების ჩასახვისა და ჩამოყალიბების საიდუმლოებებს. ამიტომ აკრძალეს ოფიციალურად 1866 წელს, პარიზში მეტყველების წარმოშობაზე მოხსენებების განხილვა. ეს უნარი აღმოაჩნდა ერთ დროს დაწუნებულ მეგრულ (ადამურ-იაფეტური იბერიულ) ენას, მაგრამ ეს აღმოაჩინე მე სამეცნიერო ხარისხის არმქონე მკვლევარმა და ამის გამო ჩემი მიგნებების არამეცნიერულად ჩათვლა, ამით ამ აღმოჩენათა დაბლოკვა და სკოლებსა და უმაღლეს სასწავლებლებში ცრუ დოგმების ჭეშმარიტების რანგში სწავლების ჯიუტად გაგრძელება, რომ არაფერი ვთქვათ სხვაზე, რამდენად ზნეობრივია და სასარგებლო თვით ამ მეცნიერთა შვილებისა და შვილიშვილებისათვის, შთამომავლობა საკადრისად შეაფასებს. მაგრამ საინტერესოა, რამ გააბოროტა, რამ გაამხეცა და რამ დასცა ზნეობრივად ასე დაბლა მეცნიერები, რომლებიც,

უპირველეს ყოვლისა, საზოგადოებრივი ცხოვრების რაციონალურ წესებს უნდა იკვლევდნენ და ამკვიდრებდნენ სოციალურ უმში, რომ ვერ ელევინ პირად ეგოისტურ ამბიციებს და საკუთარი შთამომავლობის ტრაგიკულ მომავალს ვერ აცნობიერებენ?

როგორც შურიან და ეგოისტ სუბიექტებს სწვევიათ ხოლმე, თუ მე არა, არც სხვასო და, როცა იმდროინდელი სამეცნიერო საზოგადოება ვერ ჩაწვდა მეტყველების წარმოშობის საიდუმლოს სიღრმეში, ამ პრობლემის გადაჭრის შესაძლებლობა კაცობრიობისათვის სამარადისოდ დაკარგულად ჩათვალა და ოფიციალურად აკრძალა მეტყველების წარმოშობაზე მოხსენებების განხილვა, ე.ი. ენათმეცნიერებმა თვითონ აღმართეს ბარიკადები თავიანთ წინაშე და ვიწრო ჩარჩოებში ჩაიკეტნენ. სამწუხაროდ, იმ ხანად გადაულახავ ბარიერად მოხვედრულ ჩარჩოს შიგნით მოჰყვნენ ქართველი მეცნიერებიც, მაგრამ თუ არსებობა უწერია საქართველოს და თანამედროვე შურითა და ეგოიზმით გავსებულმა სუბიექტებმა აღნიშნული ბარიკადების გარღვევას არ არჩიეს ქართველი ერის საერთოდ მოსპობა, მჯერა, ჩვენი გონიერი ახალგაზრდობა მაინც გაარღვევს ამ ხელოვნურად აღმართულ ბარიერს და ღირსეულ სიტყვას იტყვის მსოფლიო საენათმეცნიერო საზოგადოების წინაშე მდგარ ამ უმთავრესი პრობლემის გადაჭრისათვის ბრძოლაში.

კუპური ფიფია,

ფაზისის აკადემიის ნამდვილი წევრი. (წერილის დასასრული)

ქება-დიდება სიპარტილისათვის მებრძოლ ალაშიანებს

მოგესხნებათ, რომ ჭეშმარიტებას და დედებს ცნობილი გამოჩინებები: ბრძოლას ყოველთვის აქვს აზრი. მართალია ამ გამოჩინებებში იგულისხმება ბრძოლა სიპარტილისათვის, სამართლიანობის დამკვიდრებისათვის, ბრძოლა ხალხისა და ქვეყნის საკეთილდღეოდ და არა პირიქით, ცუდი, ავი, მოღალატეობრივი საქმისთვის.

საქართველოს ისტორიაში ბევრზე ბევრია უშიშარი, გმირი ადამიანების რიცხვი, რომლებიც ძაღლდნენ არ იშურებდნენ, ყველა საჭირო ხერხს მიმართავდნენ და, რაც მთავარია, ბუნების მიერ ნაწილად ძვირფასზე უძვირფასეს ამ ქვეყნად სიცოცხლეს უყოყმანოდ სწირავდნენ, რათა გაენადგურებინათ უამრავი სხვადასხვა ჯურის ვერავი მტერი და მომავალი თაობებისთვის შეენარჩუნებინათ მშობლიური მიწა-წყალი, რათა მიწისაგან პირისა არ აღგვილიყო ქართველი ხალხი და საყვარელი საქართველო.

ვინ იყვნენ ეს ადამიანები?! ესენი იყვნენ სამშობლოს ჭეშმარიტი პატრიოტები ამ სიტყვის უმაღლესი შეფასებით. ესენი იყვნენ საქართველოს სახელგანთქანი მფევეები: დავით აღმაშენებელი, თამარ მეფე, ვახტანგ გორგასალი, დიდი მოურავი გიორგი სააკაძე და უამრავი სხვა.

აღსანიშნავია, რომ თამარ მეფე ქართველ მებრძოლებს ფეხშიშველი, ლოცვა-ლოცვით მიაცილებდა ბრძოლის ველზე და მებრძოლებიც მფევის ამ ქმედებით აღფრთოვანებულნი თავს არ ზოგავდნენ

და მუდამ გამარჯვებულები ბრუნდებოდნენ.

წინაპართა ეს საგმირო, სახელგანთქანი საქმეები მუდამ უნდა გვახსოვდეს და გზას გვიანათებდეს უკეთესი მომავლისთვის ბრძოლის საქმეში.

ქვეყანა იმარჯვებს და ნამდვილ დამოუკიდებლობას აღწევს მაშინ, როცა იქ მცხოვრები ყველა ხალხი ერთიანდება ერთი იდეის ქვეშ.

ამის თვალსაჩინო მაგალითია კუბელი ხალხი, რომელიც ფიდელ კასტროს მეთაურობით გაერთიანდა ერთი იდეით: თავისუფლება ან სიკვდილი და მათ სასახელოდ უნდა ითქვას, რომ მიადღეის სრულ თავისუფლებასა და დამოუკიდებლობას.

საინტერესოა რა მდგომარეობაა ამ მხრივ ჩვენს ქვეყანა საქართველოში.

ზვიად გამსახურდია და მერაბ კოსტავას თავგანწირულმა ბრძოლამ, რა თქმა უნდა, გამოიღო შედეგი, საქართველომ მოიპოვა დამოუკიდებლობა, მაგრამ ზვიადისა და მერაბის მოშორების შემდეგ მტერმა ისევ ფრთები გაშალა, საქართველო დამოუკიდებელი კი არა დამოკიდებული გახდა სხვა ქვეყანაზე, კონკრეტულად აშშ-ზე.

საქართველოს ხელისუფლება თავქუდ-მოკლავილი მისწრაფვის დასავლეთისკენ. მათ ინტერესშია ნატო, ევროკავშირი, ამერიკა, მაგრამ როგორც ბევრ დასავლეთელ ხელმძღვანელებს განუცხადებიათ, საქართველოს არავინ მიიღებს არც ნატოში და არც ევროკავშირში. მიზეზი ტერიტორიული პრობლემის მოუგვარებლობაა.

მოუხედავად ამისა ჩვენი ხელისუფლება მაინც არ იშლის თავისას და მხოლოდ და მხოლოდ დასავლეთისკენ მისწრაფვის, ავიწყდებათ ან ძალით ივიწყებენ, რომ ჩვენს ახლოს ჩრდილოელი მეზობელი, ერთმორწმუნე დიდი რუსეთი მდებარეობს.

როგორც ბევრ სადად, რეალურად მოახროვნე ადამიანს, მეც მიკვირს საქართველოს ხელმძღვანელობა როგორ ვერ აცნობიერებს, რომ დიდ რუსეთთან ურთიერთობა-მეგობრობის აღდგენის გარეშე, მათთან სტრატეგიული კავშირის გარეშე შეუძლებელია ტერიტორიული მთლიანობის აღდგენა, მტერთან გამკლავება.

ჩვენი მტერი რუსეთი კი არ არის, არამედ სხვებია. გაიძახიან თურქეთი ჩვენი მეგობარი ქვეყანააო. მეგობარი კი არა ისტორიულად ჩვენი ქვეყნის დაუძინებელი მტერი იყო და არის დღესაც. პრეზიდენტი ერდოღანი დაუფარავად გაიძახის, რომ ძველი საზღვრები უნდა აღვადგინო, ბათუმი, ოზურგეთი, ახალციხე ჩვენ გვეკუთვნისო.

თურქეთის გარდა, ჩვენი ახლო მეზობელი ქვეყნებიც მტრულად არიან განწყობილი ჩვენს მიმართ და ჩვენს ტერიტორიებზე უჭირავთ თვალი. რაღა დასამაღია ესენი არიან სომხეთი და აზერბაიჯანი.

ეს ყველაფერი უნდა გაითვალისწინოს ჩვენმა ხელისუფლებამ. ათასჯერ უკეთესია

მხერა მიმართოს არა დასავლეთისკენ, არამედ ჩრდილოეთისკენ.

დიდ რუსეთთან მეგობრობა-ურთიერთობის აღდგენის მომხრეები არიან გამოცდილი პოლიტოლოგები, ბატონები: ალექსანდრე ჭაჭია, პამლეტ ჭიპაშვილი, მწერალი გივი სომხიშვილი, გაზეთი "ილორი", კუკური ფიფია, რომელიც მდგრად იბრძვის ისტორიის გაყვლების წინააღმდეგ და ბევრი სხვები.

ცალკე აღნიშვნის დონისა უშიშარი, ვაკეკაცი ქალბატონი, აღმოსავლეთმცოდნე იზა თამაზაშვილი, რომელიც ყოველგვარი მიკიბე-მოკიბვის გარეშე აკრიტიკებს და მიწასთან ასწორებს ევროპელ, დასავლეთელ პედერასტებს, მამათმავლებს და მოუწოდებს ქვეყნის ხელისუფლებას თავი დაანებონ დასავლეთისკენ ლტოლვას და სელაგეზი მიმართონ რუსეთისკენ, რუსეთთან კავშირის აღდგენაზე.

როგორც ქალბატონი იზა თამაზაშვილი, ასევე ზემოთ აღნიშნული ბატონები ალ. ჭაჭია პ. ჭიპაშვილი, გ. სომხიშვილი, კ. ფიფია და რა თქმა უნდა, სხვებიც, ყველას სომ ვერ ჩამოთვლი, იმსახურებენ ჭეშმარიტად ქებასა და დიდებას, როგორც სიპარტილისათვის თამაზად მებრძოლი ადამიანები.

ასე რომ, აღნიშნული ბატონების სახელით, მინდა ქებათა-ქება გუთხრა ყველა სამართლიანობისთვის მებრძოლ უშიშარ ადამიანს.

მურმან სანბულია, ინჟინერ-ტექნოლოგი, აფხაზეთიდან

რუსეთის ჯაშუშებო, სწორაბა დამოკრატიული(?) ეპროპისაკენ!

(განმარტება ბატონ არჩილ იოსელიანს!)

ჯაშუში – სულხან-საბა ორბელიანის განმარტებით, სხვათა ენაა, ქართულად მსტოვარი და აეშავი ჰქვიან! სოლო, ქართული ენის განმარტებითი ლექსიკონის თანახმად – არაბული სიტყვაა და ნიშნავს საიდუმლო აგენტს, რომელიც ჯაშუშობას ეწევა!

ბატონო არჩილ, ადამიანს, როდესაც ვინმეს ან რამის მიმართ ბოღმა ამოძრავებს, ის ჰკარგავს მოვლენების რეალურად აღქმის უნარს, რაც აშკარად გამოჩნდა თქვენს წერილში, რომელიც გამოაქვეყნა გაზეთმა „საქართველოს რესპუბლიკა“-მ, სადაც კარგად ჩანს ვიდეოებზე განაწევრებული კაცის პოზიცია! ამ გაზეთის გარდა, თქვენს მიერ შერისხული ბატონები, თავიანთ წერილებს, აქვეყნებენ გაზეთებში: „საქართველო და მსოფლიო“, „ილორი“! აგრეთვე ამ შინაარსის წერილებს (დაახლოებით) „ასავალ-დასავალი“-ც ბეჭდავენ! თქვენ, ძალიან აგრესიული ტონით (მინდა გითხრაო, რომ ამ ბატონებს „ვიზუალურად“ არც ვიცნობ, ვიცნობ მხოლოდ მათი წერილებით და სრულად ვიზიარებ მათ ცხოვრებისეულ მრწამსს! ამ ხალხს არ განინა არანაირი პოლიტიკური პარტია, რომლის დირექტივებსაც, ნებისთი თუ უნებლიედ იქნებოდა დაქვემდებარებულები! ესეა რაც შეეხება უშუალოდ თქვენს წერილს.

წერილს იწყებთ იმით, რომ გაზეთი დაარსებულია 1918 წელს, ნოე ჟორდანიას მთავრობის მიერ. ეს ის ჟორდანიას, რომელიც აღმერთებდა (ფარულად) ლენინს, იმ ლენინს, რომელმაც ოსმალთ, ათა თურქთან ერთად, 1921 წლის 13 ოქტომბერს, ყარსში, რუსეთ-თურქეთს შორის გაფორმებული ხელშეკრულების საფუძველზე, და, რომ არა საქართველოს, თქვენს მიერ დაუძინებელი მტრად გამოცხადებული ოსებს სტალინი, თურქებს, ყველაფერთან ერთად, ბათუმიც მიჰქონდათ! თუ რა წვლილი მიუძღვის ოსებს სტალინს და ლავრენტი ბერიას საქართველოს და საერთოდ კაცობრიობის მიმართ, უფრო დრამად ჩაიხედეთ საქართველოს (XX საუკუნე) ისტორიის ანალებში, აგრეთვე, პითხინ ბატონ ჯუმბერ პატიშვილს!!! აი, ვინ წაართვა საქართველოს ტაო-კლარჯეთი და სხვა ქართული მიწები! აქ, მე არ ვლაპარაკობ სომხეთზე და აზერბაიჯანზე, ყველამ თავისი მკედარი იტიროს!

ის, რომ თითქოს სტალინი ამბობდა, „საქართველოს სურს თურქეთის და სხვა მეზობელი სახელმწიფოების ტერიტორიების მიტაცება(!) ჩემი თუ გჯერათ, წაიკითხეთ სტალინის თხზულებათა მე-5 ტომი. ამის შესახებ იქ წერია. საერთოდ, ეს ტომი მთლიანად ქართველების ლანძღვა-გინებით არის გაჯერებული. ბატონო, პარტია „სოციალური სამართლიანობის დაცვის“ მესვეურო, სპეციალურად წავედი საჯარო ვიდეორეკორდაში, რათა შენახა ეს ყბბდაღებულნი მე-5-ე ტომი, რომ პირადად დავრწმუნებულიყო სტალინის ანტიქართველობაში! მაგრამ იქ ვერ ვნახე სტალინის მიერ ქართველების ლანძღვა-გინება? ამ ტომში, სადაც კი სიტყვა ქართველი დაინახე, ყველა ამოვებუდინე და სახლში უფრო დაკვირვებით წავიკითხე, მაგრამ რასაც ამბობთ, მე ვერ მივაგენი!

იქნებ, მოიღოთ მოწველება და მიკარნახოთ უშუალოდ ის ტომი და მისი შესაბამისი გვერდები, სადაც თქვენს მიერ მოხმობილი ფრაზები წერია! ასე, მიკერძოებით იცავთ სოციალურ სამართლიანობას? ადამიანისადმი ზიზღმა არ უნდა გათქმევინოთ ის, რაც არ შეეფერება სინამდვილეს!

რაც შეეხება ყარსის ავადსახსენებელ ხელშეკრულებას, სტალინმა შესანიშნავად იცოდა ლენინის მიერ, გატარებული მავნე პოლიტიკის შესახებ. მან ქართველები კი არა, მაშინდელი რუსული ინტელიგენცია, მართლმადიდებელ საზოგადოებასთან ერთად, მთლიანად განადგურა, და ზედ მთაყოლა იმპერატორი ნიკოლოზ მეორეს ოჯახიც! თქვენ იცით ლენინის ნამდვილი წარმომავლობა? წაიკითხეთ სომეხი ჟურნალისტის, მარიეტა შაგინიანის ვრცელი წერილი, გაზეთ „იზვესტია“-ს დამატება, „ნედელია“-ში. ჟურნალისტს ამ წერილების სერიოზოზის, ლენინური პრემიაც კი მიანიჭეს! ეს მოხდა ბრეჟნევის დროს! რაც შეეხება ყარსის ავადსახსენებელ ხელშეკრულებას, შევიძლიათ წაიკითხოთ გაზეთი „კვირის პალიტრა“. 20.10.2011 წელი. „ყარსის ხელშეკრულება-90 წლის წინ დაშვებული შეცდომაა.“

მიყვებთ თქვენს წერილს, სადაც ისეთი რაღაცეები გიწერიათ, რომ ვიფიქრე, თქვენ ადრე იუმორისტად ხომ არ მოღვაწეობდით სადმე? აი, თქვენი სიტყვები: „გაიხარეს, პუტინი კაცობრიობას დაემუქრა(?),

ატომური იარაღით ამოგვლიტავთ. მათ ის კი არ იციან, ასეთი რამ ნებისმიერ ატომური იარაღის მფლობელს შეუძლია, თუკი, რასაკვირველია, თავი მოიფიქიანა. რუსეთს, რასაკვირველია, თავი კარგა ხანია მოგიფიანებულნი აქვს, მაგრამ ნახევრად მშვიერი(?) ქვეყნის ქაღილის არავის ეშინია.“

პატივცემული მკითხველო, თქვენ რას იტყვით „ნახევრად მშვიერ რუსეთზე“? რუსეთს თუ ქაღილი ან დანაქადნის შესრულება არ შეუძლია, მაშ რა იყო ყოველივე ის რაც მოხდა სირიაში(!) სად იყვნენ შემძვრალი, თქვენი ქებული სტრატეგიული პარტნიორები (როგორც, 2008-ში) და მისი ამფსონი ნატო-კატო-ევროპა? აქ პატივცემული წერილის ავტორი იხსენებს, მისი ხუთ წლიანი მოღვაწეობის შესახებ გერმანიაში, სადაც (არქივში) გაცნობია დოკუმენტებს, რომელშიც ნათლად ყოფილა წარმოდგენილი დასავლეთ სახელმწიფოების გეგმა. ერთ-ერთ დოკუმენტში ასე სწერია: „ვინაიდან რუსეთი ძლიერი აგრესიული სახელმწიფოა, საჭიროა მისი არტახებში(?) მოქცევა, ეს არტახებია-აღმოსავლეთით ურალის ქედი, ხოლო დასავლეთით – ყირიმი, უკრაინა, ბელორუსი და ბალტიისპირეთის ქვეყნები. ჩრდილოეთით – კარელია, ფინეთი, კომი და სხვა ჩრდილოეთის ხალხების ტერიტორიები. ამ გეგმის განხორციელებაში უნდა გაერთიანებულიყვნენ – ოსმალეთი (აღბათ თქვენი ისტორიული მეგობარი!), საფრანგეთი, დიდი ბრიტანეთი, აშშ, გერმანია. უპირველესად, ევროპის უანდარმისათვის უნდა ჩამოეშორებინათ ყირიმი („არის აღსრულდა ოცნება, არის აღსრულდა მიზანი“), შემდგომში მთელი კავკასია, შუა აზია, ყაზახეთი, უკრაინა, ბელორუსი და ბალტიისპირეთის ქვეყნები. (საინტერესოა, აქ რედაქციის შეცდომაა თუ, ავტორის დაინტერესება წერილის მოცულობის გაზრდისა, ვინაიდან, ყირიმი და მიმდევრო სახელმწიფოები ორჯერ არიან ნახსენები?).

ამ გეგმის შესრულებას ხელი შეუშალა ჯერ პირველმა მსოფლიო ომმა, შემდეგ კი – მეორემ. ვინც სიღრმისეულად ხედავს მოვლენებს, ეს გეგმა განახლდა, და ამიტომაც აუტყდათ კრემლის ხელმძღვანელობას, რომ იტყვიან, თავის ფხანა. არ არის გამორიცხული, პატარა სახელმწიფოებს დიდი საფრთხე შეექმნათ,

მაგრამ რას ვიზამთ, კაცობრიობა საერთო კეთილდღეობისათვის იღვწის და ისეთ აგრესიულ სახელმწიფოს, როგორც რუსეთია, მალე მცირერიცხოვანი ერების ჩაყლაპვის მადას დაუკარგავს.“ ავღგეთ ფეხზე და მივესალმოთ, ოცდამეერთე საუკუნის აღექსანდრე მაკედონელს, რომელიც მალე მსოფლიო ცივილიზაციას იხსნის დაღუვებისაგან!

ბატონო არჩილ, ამას გვიმალავდით და მშვიდად გეძინათ? სად არის თქვენი მამულიშვილოები ვალი? ალბათ იფიქრეთ: „ჯობს ღვიან, ვიდრე არასდროს“. მართალია! რა დაგიშავათ ამ ჭიპაშვილმა? აჭიპაშვილი გვიმტკიცებს, საბჭოთა კავშირის პირობებში საქართველომ დიდ შედეგებს მიადწიაო. ესეც არასწორია, თუ მეოცე საუკუნის დასაწყისში, საქართველოს მოსახლეობა ბევრად აღემატებოდა(?) კავკასიაში მცხოვრები ერების მოსახლეობას, ამჟამად კი აზერბაიჯანის მოსახლეობა შეადგენს 10 მილიონს, ხოლო სომხეთისა – 4,5 მილიონს, საქართველოს მოსახლეობის რაოდენობა კი – 3,7 მილიონამდე დაეცა! ასეთი ცვლილება შედეგია რუსეთის ასიმილაციური(?) პოლიტიკისა. რაც ბუნებაში საბჭოთა კავშირი აღარ არის, მას შემდეგ თითქმის 27 წელი გავიდა! ისე ვისაც ის პერიოდი ახსოვს, დამეთანხმება, რომ საბჭოთა კავშირში, საქართველო ყველაფერში იყო დომინანტი რესპუბლიკა! ვისაც აინტერესებს, გადახედოს იმ დროინდელ პრესას და სტატისტიკას! ესეა არ დამიწყოს აქ ვიდეოებმა, მორალის კითხვა!!! „პირიქით ასინეთა, პირიქით!“

თავში მოგახსენეთ და ამითვე დავამთავრებ! ადამიანი როდესაც აღშფოთებულ-განრისხებულია, მას უჭირს მშვიდად აზროვნება! ასე, რომ ჩემი (როგორც გინდათ ისე ჩათვალეთ, 82 წლის გახლავართ!) რჩევა იქნება, რაც შეიძლება ნუ აჰყვებით ნერვებს, გაუფრთხილდით საკუთარ ჯანმრთელობას, რომელიც სახელის შემდეგ ძალიან ძვირფასია ადამიანისათვის!

საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის აფხაზეთში(?), წარმოებული ძმთაშვილური ბრძოლების მონაწილე, ორი დაღუპული მებრძოლის მამა, ანზორი დანელია, ტელ. 571 22 66 34

ილორო

მთელ ბრიტანეთში იყვანეს იბერიული ტომები, მარტო ირლანდიის კუნძულზე არ ყოფილან — მკვლევარი სამი იბერიისა და უნიკალური აღმოჩენების შესახებ

პროფესორი სამარტალინი — კახ-აბერ ჭილაძე მრავალი წელია კვლევებს აწარმოებს იბერიულ-კავკასიური ტომების განსახლების სფეროში. იგი ბასკეთში ათი წელი ცხოვრობდა და კუნძულ კრეტაზე ორი წელი, გამოსცა სამი წიგნი "იბერიული დნმ, სამყაროს კოდი-ქართული ანბანი", "კავკასიური იოგა" და "საქართველო ცივილიზაციის აკანანი". დღეს სინანულით აღნიშნავს, რომ ქართველ მეცნიერებს ბასკებთან დიდი ხანია კავშირი აქვთ გაწყვეტილი და ამ საკითხს სათანადო ყურადღება არ ექცევა... კახაბერ ჭილაძემ უამრავი ინფორმაცია მოიძია და შეკრიბა იბერიელების მნიშვნელობაზე მსოფლიო მასშტაბით, რაც მეცნიერულად დადასტურებული და დასაბუთებულია, ნაწილს ჩვენც გვიზიარებს...

— ორი იბერიის არსებობაზე ბევრი გვსმენია, მაგრამ ფიქსირდება მესამეც!

— უდიდესი მასალა არსებობს ბრიტანეთის იბერიაზე. ამ რუქაზე ირლანდიის კუნძულს პიბერნია ეწოდება და ვიკიპედიაშიც მოცემულია, რომ ეს არის იბერიის ლათინურული სახელი. კუნძულზე რომ იბერებიც ცხოვრობდნენ, არაერთი ფაქტი მოწმობს. ბრიტანეთის ისტორიაში დაფიქსირებულია, რომ ამ კუნძულებზე ჩვენს წელთაღივცხამდე 3000-2400 წლებში დომინირებდნენ იბერიული ტომები. ამ ტერიტორიებზე მათ შეიტანეს მიწათმოქმედება, მესაქონლეობა და ზოგადად ცივილიზაცია. ეს ბრიტანელების მიერაა დაწერილი და მათი ისტორიაა. საქართველოში დღემდე არ არის ამ საკითხზე დიდი ინტერესი.

როდესაც ბასკეთში ჩავდით, საყველთაოდ ცნობილი მეცნიერი, ბასკი ქართველოლოგი, ბილბაოს უნივერსიტეტის პროფესორი, ბასკური ენის აკადემიის აკადემიკოსი — ხავიერ კინტანა გავიცანი. მოგესხენებათ, მან ვეფხისცეცხლის თარგმანა, ძალიან კარგად იცის ჩვენი კულტურა და მითხრა, გასული საუკუნის 80-იან წლებამდე ჩვენთან აქტიურად თანამშრომლობდნენ ქართველი მეცნიერები და შემდეგ კავშირი გაწყვიტეს. როგორც ჩანს ზევდიან იყო ბრძანება, სამუშაო შეწყვეტილიყო, რადგან ბევრი რამ არ გამოველინათ მეცნიერებს. პირიქითაც კი მოხდა: მეცნიერებს იმ მიმართულებით ამუშავებდნენ თითქოს კავკასიის და დასავლეთის იბერები სხვადასხვაა. არადა

გენეტიკური კვლევებითაც კი დასტურდება, რომ წარმოშობა ერთი და იგივეა. არ ვიცი რატომ არ ექცევა ყურადღება იტალიის — ლიგურიას. სანამ რომაელები ასპარეზზე გამოვიდოდნენ, იქ მოღვაწეობდნენ ეტრუსკები, ანუ იბერიული ტომი. მათ სახელმწიფოს — ლიგურია ერქვა და დედაქალაქი იყო სამლუქანი. სადაც დღეს რომაი იქვე მდებარეობდა და იქ მთლიანად იბერიული ცივილიზაცია იყო გავრცელებული.

— თქვენ ათი წელი ბასკეთში ცხოვრობდით... რა აღმოაჩინეთ იქ, რაც ქართველებმა დღემდე არ ვიცით?

— უამრავი რამ, საერთო სიტყვები, ცხოველთა სახელები: ქართულად "გოჭი", მოფერებით "გოჭუნა" და ესპანურად — "გოჭინო", ქართ "შოშა" ბასკურად — "შოშა", ქართ. "ბუ" ესპანურად "ბუ", "ბატი" — "პატო" ქართ. — "ლორი" ბერძნულად — "ლორინი", ქართ. — "კატა" ბასკურად — "კატა", ლათინურად — "ლატა", "გატა", "ქეტ", ქართ. ძალი, იგივე "ჯოლორი" (მეგობრ) და ბასკურად "ჩაკური", ასევე "ნიგარუ" ძვ. ეგვიპტურად და "ჯუკარუ" კორსიკაზე. ცხენის სახელიც მთელს ევროპაში იბერიულიდანაა გავრცელებული: "ლანუალ" "ასპა", "ქური", "პონი"... და ა.შ. ხავიერ კინტანამ მითხრა: "რა თქმა უნდა, თქვენი სახელები ბევრ რამეს ერქმევა, რადგან იბერიელები ჩამოხვედით აქ და ადგილობრივ ტომებს ცოდნა გაუზიარეთ. ამას იქაური მეცნიერები ამბობენ და ქართველმა მეცნიერებმა რატომ შეწყვიტეს მუშაობა, სრულიად გაურკვეველია. უმთავრესი კი ის არის, რომ გრამატიკაც იგივე გვაქვს. მსოფლიოში გავრცელებული გრამატიკებიდან — შუმერული, ქართული და ბასკური იდენტურია.

უდიდესმა გერმანელმა მეცნიერმა — ჰუმბოლტმა კვლევა ჩაატარა ამის თაობაზე და მისი ნაშრომი გამოქვეყნებულია. ასევე თვლის სისტემატიკა, ჩვენ და ბასკებს გვაქვს ოცობითი, სხვებს კი ათობითი, სამწუხაროდ დღეს არც ამას ექცევა ყურადღება.

— პიბერნიასთან რა საერთო გვაქვს?

— მათი ენა დაკარგულია, ლათინურიზებულია, კვადი არსებობს და ერთ-ერთი ვინახი მეცნიერი რომ ჩავიდა შოტლანდიაში და იქაურ უნივერსიტეტში ასწავლიდა, გაკვირვებით აღნიშნავდა რომ, საოცარი მსგავსებაა კავკასიურ და შოტლანდიურ ენებს შორის, მისი ნაშრომი "კავკასიის

აღბანებიდან შოტლანდიელ აღბანახე-ბამდე" ამის ნათელი მაგალითია, მთელ ბრიტანეთში იყვნენ იბერიული ტომები, მარტო ირლანდიის კუნძულზე არ ყოფილან. ბრიტანეთში, სადაც ასეა სტოუნ-პენჯია, ის იბერიული ქურუმების მიერ გაკეთებული მეგალითებია. მსგავსი მეგალითებია — საფრანგეთშიც, ესპანეთშიც, კორსიკაზეც, საქართველოშიც... ირლანდიის პიბერნიასზე უამრავი რამაა გამოსაკვლევი.

უკრაინელ მკვლევარს — ივანცოვს ფილმები აქვს გადაღებული, სადაც აუარებული მასალაა. იქ იყო იბერიული ტომებიდან — პიქტები, რომლებსაც ტანის მოხატვა ახასიათებდათ. დღეს პიბერნიაში შემორჩენილია ტომბინები და მათივე ისტორიის წიგნი, სადაც თვითონვე აფიქსირებენ, იბერიელებმა რომ შეიტანეს ცოდნა და ცივილიზაცია. მეღვინეობა პიბერნიაში ნაკლებად არის გავრცელებული. ჩრდილოეთის ტომებია და უფრო მეტად ლუდია მიღებული. როგორც ჩვენთან ჩრდილო-კავკასიაში და საქართველოს მთიანეთშიც, ასეა ირლანდიის ამ კუნძულზეც. ბასკეთში კი, რა თქმა უნდა, ღვინოა მეტად გავრცელებული.

ბასკეთი დღეს, მოგესხენებათ, ორად არის გაყოფილი. სამი პროვინცია საფრანგეთშია და ოთხი პროვინცია ესპანეთში. განთქმული ფრანგული და ესპანური ღვინოების შემქმნელობა ბასკეთშია. მე საქართველოში საცხოვრებლად დაბრუნდი, რადგან მსურდა შევიღებო სამშობლოში, ქართულად გაზრდილიყვენ. ბასკეთთან დღემდე მაქვს კავშირი.

— თქვენ ასევე ძალიან საინტერესო ინფორმაციას ფლობთ, თუ რამდენად მაღალ დონეზე ფლობდნენ ცოდნას კოსმოსზე უძველეს საქართველოში...

— მოგესხენებათ, რომ შუმერები და ქართველები ერთი და იგივე ტომები არიან. შუმერები თავის თავს — სანგიტებს ეძახდნენ, ანუ შავთავიანებს და უძველესი გადმოცემით ისტორიკოსები აღნიშნავენ, რომ სანიტები ქართული ტომია, რომლებიც სახლობდნენ მცირე აზიაშიც და ესენი არიან სვანები. ქართულად დღესაც სანგ-ზანგ შავს ნიშნავს. შუმერულ-ქართულ პარალელებს აღარ მოვეყვები, რადგან ძალიან ბევრია ამაზე გამოქვეყნებული. ერთი და იგივე ტომები იყვნენ. დღეს მსოფლიო იცის, რომ შუმერებიდან იწყება ისტორია

და მათ დავეს ვარსკვლავები ხომლებად. ეს ქართველი ქურუმების პროგნოტი იყო და ჩვენთან ყველაფერი დაფარული იყო. შუმერი ჩასახლდა "ოთხი ქარის ქვეყანაში", ანუ შუამდინარეთში, რათა ველური "მართუს" ხალხი გაეადამიანურებინა, რომლებმაც არ იცოდნენ ხორცის შეწვა, მიცვალებულის დამარხვა და ასე შემდეგ... 5604 წ. არის ქართული წელთაღრიცხვა ქრისტემდე. იგივეა შუმერულიც. ბაბილონური უკვე 5500-ით იწყება და 104 წლით ჩამორჩება ჩვენსას.

კოსმოსის მაღალ დონეზე ცოდნა ჩვენთან ხვამლის მთაზეც ფიქსირდება. გამოქვაბულში რომ შევიდნენ კვლევებელნი და ვარსკვლავების ზუსტად ისეთი განლაგება, როგორც ფიქსირდებოდა 5604 წელს ჩვენამდე. ანუ იქ ხალხი სახლობდა იმ დროს და ეს ცოდნა პქონდათ. ამ ყველაფერზე ფილმიც არის გადაღებული. რაც არის ზევით, ის არის ქვემოთ!

— ეს უამრავ სწავლებაშიც არის და რელიგიაშიც. მე გადავთარგმნე წიგნი "კავკასიური იოგა", რომელიც არ იყო გავრცელებული საქართველოში და ყურადღება არ ექცეოდა. წიგნის ავტორია — გრაფ ვალევიკი, მკვლევარი, მოგზაური. იგი იოგათი იყო გატაცებული და ტიბეტში უთხრეს, რომ თუ გინდა უმაღლეს ცოდნას მიადწიო კავკასიაში ჩადიო. 1920 წლიდან ორი წელი კავკასიაში იმყოფებოდა, სვანი და ინგუში განდობილების ნდობა მოიპოვა და მათი ცოდნა ჩაწერა იოგას შესახებ. კავკასიური იოგაში ისეთი სწავლებაა, რომ შეუძლებელია ადამიანმა ის საკუთარი გამოცდილებით დააგროვოს, ეს არის ზებუნებრივი ძალით მიწიჭებული, აქ აღწერილია ლევიტაცია, გრავიტაციაზე და სტიქიებზე ზემოქმედება, "მესამე თვალის" გააქტიურება და ა.შ.

უამრავი ფაქტის მოყვანა შეიძლება იბერიულ-კავკასიური მოღვმის მიღწევებზე და უნიკალურობაზე, მაგრამ ჩემი აზრით, მისი გვირგვინია ქართული ასომთავრული ანბანი, რომელიც სამყაროს კოდი და უნივერსალური მატრიცის პრინციპზეა აგებული, როგორც დნმ-ი და კაცობრიობის მიზანი უნდა იყოს, რომ ჩაგვწვდეთ ამ სიღრმეებს და შევიცნოთ ჩვენი არსებობის არსი.

ინტერნეტსაიტი ambebi.ge

პაი, ჩხარტიუვილის თავეს, უბედურს!

ქართული დროშის დღის დაწესებასთან დაკავშირებით

რისხვა და მეხი მტერს, რომელსაც „შენი კვლობა და მოსპობა სწყურია“, ფარულსა თუ ხილულს, შინაურსა თუ გარეულს, რომლებიც იბრძვიან სიტყვით თუ კალმით, „ხიშტით“ თუ „პარაბელუმით“ ქართველი ხალხის წინააღმდეგ, მისი ისტორიის წინააღმდეგ, მისი კულტურის — ხელოვნების მისათვისებლად და გასასხვისებლად. ასეთად შეჩვენება არიტექტორ ბაადურ ჩხარტიშვილის სტატეია გახეთ „საქართველო და მსოფლიოში“ (ა.წ. 14-20 აგვისტო „ქართულ დროშაზე გამოსახულია „ხან უორდან კარმახის“ ხუთეული“). ასევე „ასავალ-დასავალი“-ს №17-ში გამოქვეყნებული წერილი: „ეს კილიკიის სომხური სამეფოს — 1374 წლის დროშაა“. ავტორი დიტო ჩუბინიძე.

მოკლედ, მოკირბული ვარ, ჯერაც ვერ მოვსულვარ გონს; ნუთუ, რაც შიგ ვერია, მართალია?! მაშინ იმ სიმაღლის არგასაჯაროება სჯობდა. ხომ არის ნათქვამი: „ხოვჯერ თქმითაც დაშავდები“-ო. სომხები გვეტყოდნენ ამას. ზურგი რომ ჰქონებოდათ ბოლოსდაბოლოს რასაც არიტექტორი ბრძანებს, იგივეა, რაც „ქართლის ცხოვრების“ პირველ ნაწილს. სომხები თუ პროსოპეიკი ავტორი ლონტი მროველი გვამცნობს, მე-2, მე-3 საუკუნემდის ძველი წელთაღრიცხვით, ეი — ფარნავაზის დრომდის საქართველოში სომხური ენა იყო განვრცობილი; ამის ტოლფასია ჩხარტიშვილის „ადმონენა“, ან კიდევ იმის ტოლობაა რომ ქართული ანბანი სომეხმა მაშტოცმა შექმნა, მაშინ, როცა პირიქითაა: სომხური ანბანი მე-5 საუკუნის შუაწლებში შექმნეს დიდმა ქართველმა მოაზროვნეებმა იოანე

ლაზმა და პეტრე იბერმა, და საერთოდ, მაშინ სად იყო სახელი „საქართველო“? იბერიული ენა ჰეგემონობდა, ხოლო ისტორიის მამამთავარი ჰომეროსი კავკასიაში საერთოდ ვერ ხედავს სომხებს, იმიტომ, რომ ისინი მაშინ აქ უბრალოდ, არ ცხოვრობდნენ... სამაგიეროდ ცხოვრობდნენ სპერები, სასპერები და კოლხები.

და იმას, რომ საქართველოს ისტორია მითებიდან და ლეგენდებიდან არ დაგვეწყვილო, ბრძანებდა დიდი ივანე ჯავახიშვილი, ჩვენ კი, პირიქით, დაქინებით ამას „ვაწვევით“ (საქართველოს ისტორიის ოთხტომეულის“ გამოცემა და ერთდროულად საქართველოს ისტორიის წარსულს ათასწლეულობით ვკეცავთ, ჩვენივე ლეგიტიმური, სახელგანთი ისტორიკოსების მეშვეობითაც.

ხოლო ბნი ჩხარტიშვილი შემოვლით თუ პირდაპირ არგუმენტებს იშველიებს: „ბოლნისის სიონის“ შენობა წარმოადგენს სომხური ტრადიციის ტიპურ ბაზილიკას, აგებულია სომხური წყობის ტექნიკის გამოყენებით; იგი დაკორირებულია სხივური ჯვრის გეომეტრიული, რომელიც ჩამოსხმულია სომხური კლასიკური სამკეთხა ორნამენტით დეკორირებულ მედალიონში“.

ან კიდევ „ტაძარი მდებარეობს იმავე პერიოდში აშენებული ნასახლარის ცენტრში და აბსოლიტურად ყველა გარშემო მდგომი შენობა გვირგვინიან დარბაზის ტიპისაა“. აქედან გამოდინარე ტაძარი ააგო სომხეთიდან დაბრუნებულმა „არტელმა“ და ა.შ. თურმე ნუ იტყვი: „ჯვრის ტაძრის კონსტრუქცია... სომხეთში აგებული იყავის, ვაგარშაპატის, არამუსის სრული ანალოგია, 682-689 წლებში ქართლში

აშენდა კიდევ ერთი, მცხეთის ჯვრის სრული ასლი — ათენის სიონი“... ჩხარტიშვილის ლოგოკით, რა თქმა უნდა, ისიც სომხურია... და ბოლოს „ჯვრის ფასადზე განთავსებული რელიეფები მოჭრილია ვარდისფერი ტუფის ფილებზე, რომელიც საქართველოში არ მოიპოვება“. შემდეგ ავრძლებს: „ტაძარი ცენტრალური შესასვლელის თავზე, სხივური ჯვრის ქვეშ, ჩაშენებულია კლასიკური სომხური ხაჩკარის გამოსახულებად“. და არა მარტო საქართველოში აშენებდნენ სომხები, არამედ „პროტოსომხეთა“-მუშაკების ტომი, „ბალკანეთიდან ანატოლიაშიც შეჭრილან და შემდგომ რომელიმე მეფემ ურარტუში ჩამორეკა გაწავული მშენებლების ტომი „მუშაკები“. ბოლოსდაბოლოს „სომხეთში ფართოდ ვრცელდებოდა მოჩუქურთმებული ქვის სტელების — ხაჩკარების კულტურა“ (დემეტმა მშვიდობაში მოახმაროთ! მაგრამ არა ჩვენს ხარჯზე) „სომეხი ქვის მთელელები იყენებდნენ სხივურ ჯვრის ნახატს“. აქ მარხია „ძაღლის თავი“ და სხვაგანაც ასე დაწვრილებით და საუელდაულოდ ეძებს ქართველი არიტექტორი თუ ისტორიკოსი სომეხ ოსტატთა კვალს, კვალს კი არა, თავს ჩვენს საფიციარ და სალოცავ ეკლესია-მონასტრებში. და „ბრწყინვალედ“ ატყუარებებს: სომხური სტელია, სომხების გაშენებულია, მაშასადამე, სომხეთისაა, სომხის ტერიტორიაზეა გაშენებული. „ატყუარებებს“ და ფიანდაზად მიაბრძენს ქართული კულტურის საგანძურს სომხეთს. ასევე სიამოვნებით შესთავაზებს, ნამდვილად, თუ პირობა შექმნა ცნობილ ქართველ ისტორიულ მოღვაწეებს — იმავე სომხეთს, რომელთაც უიშისოდაც ისაკუთრებენ სომეხი ფესვდლისტორიკოსები, ასევე,

ფსევდო ხელოვანებათმცოდნეები, მწერლები, სასულიერო პირები და ა. შ.

დავიჯერო, დიდი ილიას „ქვათა დაღადი“ არ აქვს წაკითხული არქიტექტორს? უწიგუნურს არ ჰგავს. მით უარესი ჩვენთვის. იმასაც ამბობს: „მე ამერიკა არ აღმომიჩენია“-ო. ყასიდად ამბობს, თორემ „ადმოჩენაც“ ვააკეთა და პოპულარული გახეთის გამოყენებით, ფართო აფიშირებაც.

დავასკნით ეს „ბაიათები“ იმისთვისაც დასჭირდა (გარდა ზემოთ ნათქვამისა. — ა.თ.), რომ გვითხრას: დღევანდელი ქართული დროშა-პერალდიკური სიმბოლო, წითელ დროშაზე გამოსახული სხივური ჯვარი-სომხური, როგორც თავშია, დღევანდელ ქართულ დროშაზე გამოსახულია „ხან ვარდან კირგიზის ხუთეული“ სომხურია.

და თუ მართლა მტერი არ ხარ და ეს იცი, რამ გავანუმა მთელი 9 (ცხრა) წელიწადი? ივანიშვილის მოსვლას ხომ არ ელოდებოდი? თუ სომხურ დროშას ვაფრიალებდით, სად იყავით აქამდის?.

ჩემის აზრით, რაც თქვენ ქართველობას სამსახური გაუწიეთ თქვენი „დიდოსტატური“ გამოკვლევით, უბოროტესი მტერი ვერ იხამდა ამას. „ნაბან წყალს (ნაცმოს“), ბავშვსაც (საქართველოს) აყოლებო... კომპეტენტური პიროვნებები,

პროფესიონალები, რიგითი ქართველები ყველაფერ ამაზე მოგკითხავენ: ვფიქრობ, თქვენს გარჯას „უყურადღებოდა“ არ დატოვებენ...

ალეკო თოღუა, აკადემია „ფახისის“ წევრი „ქალღვას“ და „აიას“ აკადემიების ვიცე-პრეზიდენტი ზუგდიდი

საბჭოთა კალატობის მიხედვით მუხრანის ბიორეზერვუარი და დანამოს მუხრანის ბიორეზერვუარი

დღევანდელ წერილში ბატონი გურამ მინაშვილი მსურს გავიხსენო, რომელიც საკუთარ სპორტულ ბიოგრაფიას თავადვე მოიგონებს. სამწუხაროდ ცნობილი კალათბურთელი 2015 წლის 1 მარტს გარდაიცვალა.

„მეშვიდე კლასში რომ გადავდივ, ფიზკულტურის მასწავლებლად ცნობილი ტანმოვარჯიშე, მხატვარი და ყველა სფეროში გამორჩეული კაცი ვახტანგ მარსაგიაშვილი მოვიდა. ის გარეგნულადაც სიმპათიური იყო და მთელ სკოლას უცებ შეეყვარა თავი. მარსაგიაშვილი თითოეულ მოსწავლეს შესაბამის სპორტის სახეობას უძებნიდა და სასწავლო წლის ბოლოს იშვიათად ნახავდით ბავშვს, რომელიმე სპორტულ სექციაში რომ არ ყოფილიყო ჩართული.

როგორ მოვხვდი კალათბურთში? ბატონი ვახტანგის რჩევით. ერთ დღეს მითხრა, აი, ეს წერილი შალვა დიასამიძეს წაუღე. უნივერსიტეტის ფიზკულტურის კათედრაზე მუშაობს და ბავშვებს სასწავლებლის ეზოში ავარჯიშებს. სარეკომენდაციო წერილი გამატანა. იმხანად ზუსტად უნივერსიტეტის წინ ვცხვორობდი და მანამდეც დიდი ინტერესით ვადავინტერესებოდა ბატონი შალვას ვარჯიშებს. ასე დავეუკავირდი კალათბურთს. ერთხელ ჩვენი მწვრთნელი ავად გახდა და მეგობრებმა შინ მივაკითხეთ. მასთან უამრავი უცხოური წიგნი ვნახეთ კალათბურთის შესახებ. იმ დღის შემდეგ კალათბურთელმა საბოლოოდ გადავწყვიტე!

მეათეკლასელი თბილისის ტომის მოვხვდი, რომელსაც კალათბურთის შესანიშნავი მცოდნე და სპორტზე უზომოდ შეყვარებული მიხეილ კეკელიძე წვრთნიდა. გაცოდინებთ, ტომის სახალხო განცოდინების თბილისის განყოფილების რუსული სახელწოდების აბრევიატურაა. ტომის შემადგენლობაში საქართველოს ჩემპიონი გავხდი და საბჭოთა კავშირის ჩემპიონატში მონაწილეობის მისაღებად ძაუჯიყაუში, ახლანდელ ვლადიკავკაზში წავიდეთ. სამწუხაროდ იმ ტურნირზე ვერ ვითამაშე: 1936 წელს ვიყავი დაბადებული, შეჯიბრების დაწყების წინ კი ახალი წესი

მიდევს – მხოლოდ 1935 წელს და ადრე დაბადებულებმა უნდა ითამაშონო...

მომდევნო წელს საკავშირო ჩემპიონატი უკრაინის ქალაქ დნეპროპეტროვსკში ჩატარდა. ეს იყო ჩემი პირველი გახველა საქართველოს ფარგლებს გარეთ. ოქროს მედლები ესტონელებმა მოიგეს, რომელთაც 205 სმ სიმაღლის ცენტრი მარტინ ლაგა ჰყავდათ. ის იყო პირველი საბჭოთა კალათბურთელი, რომელიც ბურთს ტენიდა.

1953 წლიდან უკვე „დინამოს“ მაისურით ვითამაშობდი თბილისის, საქართველოს თუ საკავშირო პირველობებში, არადა, იმ დროს ჯერ კიდევ სკოლაში ვსწავლობდი. თუმცა, იოლი არ იყო ვარჯიშების და სწავლის შეთავსება. მიუხედავად იმისა, რომ თავისუფალი დრო ფაქტიურად არ მქონდა, სასწავლებელი მაინც ოქროს მედალზე დავასრულე. სხვათა შორის, უნივერსიტეტიც წარჩინებით დავასრულე. დიპლომის აღების შემდეგ მცირე ხანს ენგურის კაშხლის მშენებლობაზეც ვიმუშავე – ბეტონის ხარისხს გამოვჭებდი...

მთავარმა მწვრთნელმა გიორგი ავალიშვილმა ნოდარ ჯორჯიკიასთან გამანაწილა ორადგილიანი ნომერი – ჩვენ ერთი აპარტამენტი მთამაშეები ვიყავით. ბატონი ნოდარი იმ „დინამოს“ ერთ-ერთი საუკეთესო კალათბურთელი იყო. ის კალათბურთის ნიუანსებს მიხსნიდა და ცხოვრებისეულ ამბებსაც მიაბობდა. მიუხედავად იმისა, რომ მას კიდევ შეეძლო რამდენიმე წელი უმაღლეს დონეზე თამაში, ცოტა ხანში კარიერა დაასრულა. იგრძნო, რომ ღირსეულად შეეცვლიდა და გზა დამითმო. თუმცა, იმ „დინამოში“ მხოლოდ მე არ ვიყავი ახალგაზრდა: ვაჟა ქვინტი, გივი აბაშიძის, ითარ ქორქიას, ნოდარ ჯორჯიკიას, ლევან ინწკორევილის და შოთა ქორქაშვილის მხარდამხარე მე, გურამ კუჭავა, გურამ აბაშიძე, ილო მირიანაშვილი, მამია კვაჭანტირაძე და ვაჟა გვანცელაძე ვითამაშობდით.

1958 წელს „დინამოს“ კაპიტნად ამირჩიეს. იმ დროს ჩვენ თამაშებზე ტევა არ იყო, ბლეთის შოგნა წარმოუდგენელი გახლდათ. ცხადია, ბევრი ახლობელიც

მოხვდა დახმარებას... მთამაშეთა ოჯახის წევრებისთვის სპორტის სასახლეში მეხუთე და მეთერთმეტე სექტორები იყო გამოყოფილი. მეხუთე სათადარიგოთა სკამთან ახლოს იყო, მეთერთმეტე კი სამთავრობო ლოჯის ზევით, მეორე იარუსზე. ასე რომ, თბილისში გამართული ყოველი მარტი 20-25 მანეთი მიჯდებოდა. მაშინ ეს თანხა სულაც არ იყო სახუმარო: „დინამოში“ ჩემი ხელფასი 80 მანეთი იყო, მოგვიანებით 180 მანეთამდე გამიზარდეს. თითქმის ყველა საბჭოთა კლუბში ასეთი ხელფასები იყო.

1959, 1960 და 1961 წლებში საბჭოთა კავშირის პირველობაზე ვერცხლის მედლები მოვიგეთ. ვერ ვიტყვი, რომ ამა თუ იმ შეჯიბრების საბოლოო შედეგზე მსაჯობამ დიდი გავლენა მოახდინა, მაგრამ ეს ის თემაა, რომელსაც კალათბურთში გვერდს ვერ აუვლი – მსაჯობი ხშირად ვგამწარებდნენ.

განსაკუთრებით შუაზიფილები და ერთი ესტონელი, გვარად კიაბი, რომელიც სისხლს გვიშრობდა.

1960 წელს თბილისის „დინამო“ პირველად გამონდა ვეროპის ჩემპიონთა თასზე – მეორე წრიდან ჩავებით გათამაშებაში. საწყის ეტაპზე რუმინეთის „სტიაუა“ დავაპარე, 1/4-ფინალში ბულგარეთის „აკადემიკს“ ვაჯობეთ. წინა ორი გათამაშების ფინალისტს და ბულგარეთის ნაკრების საბაზო გუნდს, ნახევარფინალში კი პოლონეთის „პოლონია“ დავამარცხეთ, რომელმაც წინა ეტაპზე „ბარსელონას“ სძლია. ფინალში ჩვენი ძველი ნაცნობი რიგის არმიის სპორტული კლუბი გველოდა. პირველ ფინალში ათი ქულის სხვაობით დავამარცხდით – 51:61, მეორე კი 62:69 წაგავეთ. ძალიან გულდასაწყვეტია, როცა ტიტულამდე ერთი ნაბიჯი გაკლდება, მაგრამ მეორე მხრივ, ჩვენ ხომ პირველად ვითამაშეთ საერთაშორისო არენაზე?

1962 წლის ჩემპიონთა თასის გათამაშებაშიც მეორე ეტაპიდან ჩავერთეთ. პირველად კვლავ „სტიაუას“ ვაჯობეთ, 1/4-ფინალში კი კიდევ უფრო დიდი უპირატესობით დავამარცხეთ თურქეთის „დაღურშაჟაკა“ – 80:67 სტამბულში და 84:49 თბილისში. ნახევარფინალში საკალათბურთო კლასიკა გაიმართა –

თბილისის „დინამო“ მოსკოვის ცსკა. მიუხედავად იმისა, რომ ძალიან ძლიერი მეტოქე გვეყავდა, ფაქტიურად, იმ წლების ვეროპის ერთ-ერთი საუკეთესო კლუბი, ყველაფერი ვილონეთ და ცსკა მისსავე მოედანზე დავემარცხეთ – 75:71. მიუხედავად ამისა, ვიცოდით: ფინალის საგზურის მოსაპოვებლად თბილისშიც ბოლომდე უნდა გვებრძოლა, რადგან მეტოქეს საპასუხო შეხვედრის მოგება თავისუფლად ხელეწიფებდა. თბილისშიც გავიმარჯვეთ – 77:66 – და ჩემპიონთა თასის ფინალში გავვდიეთ!

ფინალში მადრიდის „რეალი“ გველოდა. პირველი პრობლემა გადაწყვეტ თამაშამდე შეიქმნა: ესპანეთს და საბჭოთა კავშირის რთული პოლიტიკური ურთიერთობა ჰქონდათ, ამიტომ ესპანეთმა ვიზაზე უარი გვითხრა. თავის მხრივ, არც მოსკოვში სურდათ „რეალის“ ხილვა. გამოსავალი ფიბა-მ მოძებნა: ორი ფინალური შეხვედრის ნაცვლად, ერთის გამართვა გადაწყდა, ისიც ნეიტრალურ მოედანზე. მასპინძლად შვეიცარიის ქალაქი ვენევა შეირჩა, თარიღად – 29 ივნისი.

ფინალს ვენევის „პატინუარ დე ვერტენსმა“ უმასპინძლა. მთელი დარბაზი გადაეთურებოდა იყო, ათასობით ესპანელს შორის კი „დინამოს“ მხოლოდ ოთხი ქომაგი იჯდა, მაგრამ რა გულშემატკივრები: საქართველოს ეროვნულ-დემოკრატიული პარტიის პირველი ხელმძღვანელის სპირიდონ კვიციანი ქალიშვილი დიკა კვიცია ფრანგ მეუღლესთან ერთად; შალვა დიანის პირველი მეუღლე ნინო ჩხეიძე; გალაკტიონის მუზა მერი შერვაშიძე და ქართული პროზის პატრიარქი გრიგოლ რობაქიძე!

რა შეიძლება ითქვას ფინალზე? ეს იყო თამაში, რომელშიც კარგი ინდივიდუალისტებით დაკომპლექტებული ორი გუნდი დაუპირისპირდა ერთმანეთს. საბედნიეროდ, ჩვენ ყველაფერი უკეთ გამოგვივიდა და გავიმარჯვეთ – 90:83! საოცარი შეგონება იყო, მეცხრე ცაზე ვიყავით სულეირადაც და ფიზიკურადაც!

წითელა საშიში დაავადებაა!

წითელა მაღალი ინფექციური ბოთი (გადამდებლობით) გამორჩეული ვირუსული დაავადებაა, რომელიც გამოწვეულია წითელას ვირუსით.

ვირუსი ბინადრობს დაავადებულის ცხვირისა და პირის ღრუს ლორწოვანში. ხველების და ცემინების დროს ვირუსის შემცველი წვეთები იფრქვევა და ვრცელდება ჰაერში, რაც იწვევს კონტაქტში მყოფთა დაინფიცირებას. ამ წვეთებში ვირუსი აქტიური შეიძლება დარჩეს 2 საათის განმავლობაში.

ინფიცირებიდან დაავადების გამოვლენამდე პერიოდი (ინკუბაციური) გრძელდება 10-12 დღე. ამ პერიოდის მანძილზე ვირუსი მრავლდება და სასუნთქი გზების, თვალის და ლიმფური კვანძების უჯრედები ავადდება. ამასთან ერთად, სისხლში

ვირუსების კონცენტრაცია იმატებს.

დაავადების პირველი ეტაპი იწყება სურდოთ, ხველით და ტემპერატურის

ზომიერი მომატებით. ინფექციის პროგრესირებასთან ერთად, თვალები წითლდება და სინათლის მიმართ მგრძობიარე ხდება.

მეორე ეტაპზე აღინიშნება მაღალი ტემპერატურა, რომელიც ზოგჯერ 40 გრადუსს აღწევს. ჩნდება დამახასიათებელი წითელი ლაქოვან-კვანძოვანი გამონაყარი.

ჩვეულებრივ, გამონაყარი იწყება სახიდან და შემდეგ ვრცელდება მკერდზე, ზურგზე, ხელზე და ფეხებზე, მათ შორის ხელის უკლებზე და ფეხის გულზე.

გაზეთ „ილორისათვის“ ფინანსური დახმარების მსურველებს შეუძლიათ გადმორიცხონ თანხა შემდეგ საბანკო ანგარიხზე:
ს.ს. „ლიბერთი ბანკი“
ანგარიშის ნომერი: GE79LB0711188020717000
ანგარიშის №ვალუტაში: GEL / USD / EUR – მულტი სავალუტო ანგარიში
მფონ: 220101480

მიმღები ბანკის დასახელება და მისამართი: ს.ს. „ლიბერთი ბანკი“
ი. ჭავჭავაძის გამზირი 74
თბილისი, 0162, საქართველო
მიმღები ბანკის swift კოდი: LBRTGE22
ანგარიშის მფლობელი (მიმღები): ანაზორი დანელია,
ტელ. 571 22 66 34

ზუზდიდის ბოტანიკურ ბაღს წითელ წიგნში შეტანილი ხე აჩუქეს

„ანაკლიის განვითარების კონსორციუმმა“ ზუზდიდის ბოტანიკურ ბაღს საჩუქრად წითელ წიგნში შეტანილი წაბლის ხე აჩუქა. როგორც „ლაიფსტაილს“ „ბოტანიკური ბაღების მართვის ცენტრის“ დირექტორმა ზვიად ქარჩავამ განუცხადა, ხე მარტივად ექვემდებარებოდა ტრანსპორტირებას და გარემოს შეცვლას, ამიტომ მისი გახარება არ არის რთული. მისი ინფორმაციით, წითელ წიგნში შეტანილი ხე ბაღში მთავარი ბილიკის მიმდებარედ, ტბის სიახლოვეს დაირგა.

იუმორი

მამაოს ქურდი აღსარებას აბარებს:
– მამაო, შენ რომ მანქანაში ოქროს ჯვარი გქონდა მე მოგპარე; ეკლესიაში რომ დიდი ოქროს ჯვარი იდგა ისიც მე მოვიპარე, კისერზე ოქროს ძეწვეი და ჯვარი მე მოგპარე. ვინანიებ მამო და პატივებს ვითხოვ.
– მიპატიებია შენლო ჩემო – მიუგო და დაემშვიდობა მღვდელი.
– მოიცა მამაო, ასე უბრალოდ ჩაგაბარე აღსარება? ჯვარს არ ვემთხვიო?
– რაც ჯვრები მქონდა შენ მომპარე და თუ გინდა აგერ მემთხვიე ესლა!

მამაო მაკურთხეთ, მიტინგზე მივდივარ.
– ვის მიტინგზე?
– ნაცების!
– შენა კურთხევისთვის მოხვედი, თუ შეკურთხებისთვის, შენლო ჩემო?!

ISSN 1987-8966 „ილორი“

ტელეფონი: 234-32-95

რედაქციის მისამართი: თბილისი, ბაქრაძის ქუჩა №6
საგვ. №01018002930

მთავარი რედაქტორი: როლანდ ჯალალანია
ბაზეთის მენეჯერი: 599-34-37-27 ტელეფონი 568-01-21-32
ბაზეთი ხელმძღვანელოვს თაზისუზალი პრესის პრინციპებით
აბტორებს ემისრებათ პასუხისმგებლობა ფაქტებისა და მონაცემების სიზუსტეზე. ხელნაწილები აბტორებს არ უბრუნდებათ.
ორი თაბახის ფურცელზე მეტი მოცულობის ტექსტი რედაქციას უნდა გაგზავნოს ელ.ფოსტით (ან ლაზერის დისკით).

გაზეთ „ილორის“ გაცნობა შეგიძლიათ „საქინფორმის“ ვებგვერდზე
WWW.saqinform.ge